درمان

شاعر: قدرت الله درمان

خپرندوی: خوست ادبي بهير

د خپرونو لړ: ۱

د پښتې ډيزاين: وحيد کوچی

کمپوز: خالد مقبل

چاپکال: ۱۳۹۴ل/ ۲۰۱۵ز

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی: اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

د موندني ځايونه

خوست: غرغښت کتاب او قرطاسيه پلورنځی

خوست: لمر کتاب او قرطاسيه پلورنځی/ ۰۷۷۸۲۸۷۸۴۷

خوست: سباوون کتاب او قرطاسيه پلورنځی

ننگرهار: مازيگر کتاب پلورنځی

ننگرهار: عبدالمجيد مومند کتاب پلورنځی،مخابراتو څلور لاری

پکتيا: علمي کتاب پلورنځی

کابل: ميوند واټ، پخته فروشی کوڅې ته مخامخ، احمدي پلازا، څلورم پوړ دانش کتابخانه - /۴۳۱۷ ۰۷۷۱۱

Ketabton.com

شاعر کرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته درمان د خوږو زړونو!

د خدایځ وېش عجیبه دی .انسانان یې ټول له غوښې او هډوکو جوړ کړي ،د ټولو ظاهري بڼه تقریباً یوه ده، زړونه یې هم د غوښې له یوې نرمې ټوټې رغېدلي؛ خو! هغه چې موږ یې په ساده ژبه د همدې زړه کړنې او غوښتنې ګڼو، سره بېلې دي. ډیرو زړونو غوښتي، چې د ډیرو او لوړو ودانیو په لرلو د خپل هوس تنده ماته کړي. ډېرو د مصنوعي ځان د لوړاوي لمن د همدې تندې د سړولو لپاره راټینګه کړې ده او...

خو، ډیرو کمو یې بیا په د فکر کړی، چې د زړونو نوې مانۍ ورغوي او زړې هغه لوېدو ته پرې نه ږدي. دا ارمان د یوه عاطفي انسان، شاعر او درمان انسان ارمان دی. له ښه بخته چې زمونږ(درمان) هم د همداسې یو ارمان لپاره لېڅې غړلي او تورو، لفظونو او کلمو په مرسته غواړي چې په هر زړه کې د یوه ښکلي ارمان مانۍ ودانه کړي. دی تر ډېره په دې چاره کې بریالی هم دی، ځکه په سره پییلو مرغلرو کې یې د ماشومتوب او ځوانۍ ډیرې

شـوخې او ځلیـدونکې نمـونې مونـدلی شـۀ، چـې همـدا د انسـاني ژونـد خوږې، شوخې او په ذهن کې تلپاتې مرحلې هم دي.

خوست ادبي بهیر ویاړي، چې د ډیر کم وخت په تېرېدو نه یوازې د ادب په ډګر کې د بېلا بېلو ناستو(مشاعرو،کره کتنو، مخکتنو،لېکچرونو...) کوربه وو، بلکې د کتابونو د چاپ لړۍ یې هم پیل کړه او دا دی د خپل یو فعال او اخلاصمن غړي قدرت الله درمان ((درمان)) د شعر د مینوالو مخې ته ږدي. درمان د خوست سیمې په عمر تاند، خو په شعر پوخ ځوان دی، زموږ باور دی، چې د ((درمان)) په لوستو به مو تر ډېره تږي شعري ذوقونه خړوب شي.

درمان د همداسې د خوږو زړونو درمان اوسې!

په ټول هېواد او ښکلي خوست کې د ادب د لا غوړېدا په هیله!

درنښت او مینه

خوست ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جوس تورې يوې ګډې ګل کرينه

د خوست په سمسور جوس يو وار بيا ښاغلي قدرت الله درمان دخپلې دويمې شعري ټولګې (درمان) ګلان کرلي.ددرمان شاعري که له يو پلوه دچا خبره ښه په درز کې دپرمختګ پر لورروانه ده بل لوري ته ښه زيات مينه وال هم لري دا دواړه هغه قرينې دي چې درمان ته دنوي کهول داستازي شاعر مقام ورکوي.

په دې ټولګه کې هم درمان د تير په څېر په زړه پورې شاعري کړې چې له دوو ازادو او يو څو متفرقه شعرونو پرته ټوله منځپانګه غزليزو نغمو او وږموپه غېږه کې رانغښتې.له ډېرو تشريفاتي خبرو تيرېږم راځم اصلي موضوع ته.مشهور هندي مذهبي ګورو آوشو نقاد ناکامه شاعر او خبريال ناکامه سياستوال بولي . ددوئ داخبره تر ډېره بريده شخصا پر ما سمه راځي ځکه چې په داسې حال کې ددرمان په شعرونو نظر ورکوم نيوکه ورباندې کوم چې ددوئ په څېر شاعري نشم کولاى بس دا چې دوئ له ما سره د بې کچه مينې له مخې له ما څخه دليکلو غوښتنه وکړه غواړم څو لنډې او موجزې خبرې له درنو لوستونکيو سره شريکې کړم.

له مور سره زياته مينه ولسي محاورې په زړه پورې رديفونه سوليز طبيت سوچه انساني عاطفه دښکلا ستاينه مينه اود ټولنيزو ناخوالو منطقي

غندنه او داسې نور ټولنيزو او اخلاقي مسايلو ددرمان دشاعري دمحتوا پله درنه کړې.يادې خبرې که څه هم خورا مهمې دي دژوند او ټولنې سره سروکارلري يو ژوندی او دحساس فکر سړی ورنه اورمرو اغېزمن کېږي. ولې دلته غواړم دادب په اړه يوې تشې ته اشاره وکړم . او هغه دا چې د ژوند دنورو چارو په څېر موږ په شاعري کې هم دې رد فعل يا دپېښو سره دعکس العمل له دريځه چلن کوو. ددرمان شاعري هم له دغې نيمګړتيا څخه استثناء نه ده.که څه هم شاعر دخپلې ټولنې يو جزء دی اوله ښې بدې څخه يې برخمن دی.او دا هم يوه حقيقت دی چې د سړي شخصيت ، طرز تفکر او چال چلند په وده او تشخص کې حاکم چاپېريال او شرايط ستره ونډه لري اوادبياتو او شاعرۍ لوړې ژورې هم ورسره تړلي خو شاعر چې دټولنې حساس ويښ او بينا انسان دی الله تعالی ځانګړی استعداد او فکري ځواک ورپه برخه کړی که دعلمي مطالعې او زده کړو لمن ونيسي له دې حالته راوتل ورته شوني دي . شاعر کولی شي دخپل نوښت اوژورې او پراخه مطالعې او هنري تجربو پرمټ ټولنې ته راتلونکی انځور کړي دژوند دنورو چارو دسمون او پرمختګ لپاره لار نقشه وښايې او په دې توګه د ټولنې جيلب دسم مسير په لوري ونيسي.

ترکومه چې ددرمان دشاعرۍ دهنري اړخ خبره ده نو ما په خپله پخوانۍ ليکنه کې هم داو ويلي وو چې روانه خوندوره او په تول پوره شاعري يې کړې دبېلګې په توګه دکتاب دسر غزل يادولی شو هغوئ وايی.

خلک ګوره پـه اسـمان کې ابادېږي
پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غزل چې بې ردیفه دی تر پایه ښه ښه بیتونه لری او زما په اند ددوئ دکتاب براعه الاستهلال یې ګڼلی شو. دمطلع لومړی بیت دصنعت ارصاد نمونه ګڼلی شو. یعنې دلومړی بیت په لوستلو سړی ددویم بیت دمحتوا تشخیص کولی شي. دصنعت تعریض نښې هم پکې شته دساري په توګه وایی. خلک ګوره تر اخره ټول خلک هم په اسمان کې نه ابادیږي مراد ورنه ځینې دي همدارنګه په دویم بیت کې هم پښتانه عمومي خبره ده خو مراد ورنه دپښتنو ډېرکې برخه ده نه ټول ځکه نړۍ کې تر پښتنو ورسته پاتې هم شته او نه خو ټول پښتانه په زمکه ډوبېږي.همدارنګه په اسمان کې ابادېدل او په زمکه کې ډوبېدل دپرمختګ اوپه شاتګ لپاره د پورنۍ (استعارې) په توګه کارول شوي.

زه د چـــــــا له غمه دومره ډېر ژړېږم
په ګرېوان مې په شرط شولې زرغونېږي

دغم نه ژړا بلکل زړه اوتکراري خبره ده دویم بیت یې ښکلې محاوره او په ګرېوانه دشلو زرغونېدل په زړه پورې نوې ورتنې (تشبیه) ده. داشعر یې دنوښت یوه بله بېلګه:

یو سړي کاروبار غوښتو دویم ووې
نن سبا خـــو تابوتونه ښه خرڅېږي

که کاروان صیب وایی:

غوڅ یې کړ تابوت یې کړ ستانوم به مې لیکلو پرې
ستا په نامـــه خاورو ته چیـــــنار راسره ځــــي

نو درمان هم له چا کم نه دی همغه تابوت دی له همدغو ناخوالو سرټکونه ده ولې په نوي انداز .پر روان وضعیت یې نیوکه یو غوره کنایه ده.

دحمزه بابا رنګ هم لري هغه وایی:

بـــل خوا دې کاته چې مې دروکاته
روړدی په دې غلا یم څه به نه وایې

درمان وایي:

ته چـــــــې وایې نوره مه راته راګوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کېږي

دیوې ښې ورتنې سربېره دمبالغې صنعت هم لاندې شعر کې د پام وړدی

انــنګي دې دسړو اوبو ګړي دي
چې ورګورمه نو تنده مې زیاتېږي

په صنعت محاوره کې ښه ماهر دی لنډنوم په ښه توګه کاروي لکه دا بیت

که دخوږ زړګي درمان غواړې نو غوږشه
محـــــبت ورته له هر څه نه ضرور دی

یو بل شعر کې وایي:

یوه سترګه چېرته ځان رابـــاندې وینه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې (يوه سترګه) دخوستي ګړدود يوه خوږه اصطلاح ده. د الهامونو ورکېدل داشنا له فراق سره تړل دحسن تعليل ښه بېلګه بولو.

دا هم:

زه حـــيران يم چې بدل مې له چا واخلم
چې يې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

دا شعر دمراعات نظير او تعريض صنعت هم لري او دشاعر دفکري عمق او سوليز طبيعت ځرګندويه هم دی.

درمان شاعرانه حجونه هم کوي:

درمـــــانه ځم دنفرتونو شيطانان پرې ولم
دزړه په جيب کې په دې تمه ګرځومه تېږې

ياد بيت کې د حسن استدلال سربيره دتلميح صنعت هم په ښه توګه کارول شوی.

دا يې هم صنعت مدح بالذم

په ورځ دقيامت به خدای ته څه وايې ځواب
خونونه دې اشنا په هـــــرباڼه اوښتي دي

درمان په شاعرۍ کې خواږه او ترخه دواړه په خوندوره او زړه راښکونکي انداز بيان کړي د ادبي صنعت او هنر هنداره يې دتصنع ګرد و غبارنلري او ډېر په طبيعي توګه يې کارولي. ښه رديفونه ولسي محاورې او کليوال تصويرونه يې هم دستايلو دی. اروانښاد ډاکتر اعظم په وينا:

هرانداز يې دلفريب دی خو زړګيه
دا ساده ساده کتل يې دکتو دي

ماته ددرمان فکري پوخوالی او اعتدال سپېڅلې جذبه او انساني عاطفه تر څه نه زيات دکتو وړ ښکاري.

دليکنې په پای کې دنظر ماتي په توګه ځينو نيوکو ته صرف اشاره کول غواړم. ځکه چې درمان تر ما زيات دشعراو شاعرۍ په رمزونو پوهه دی.دويم دا چې يواځې ستاينه يوصرف دانسان د (انا) يا زه يم تغذيه کوي دتعمير په موخه نيوکه دژوند دهرې برخي اړتيا ده .

لکه په دې بيت کې دبحرونو ستونزه چې پروفي غلطي هم کېداشي:

پرېږده رقيبان خوله باران راوتي خوړونه دي
تـــه لکه په سره اوړي ديخ ګړي سرې اوبه

که داسې وويل شي:

پرېږده رقيبان خو له بارانه وتي خوړونه دي

داهم درواني دستونزې بله بېلګه:

ما ګوره په نښتي جنګ کې هم دژوند نارې کړم
دا مــــه وايه چې ښکلې مفکوره درسره نشته

که لومړی بيت داسې وويل شي:

ما ګوره نښتي جنګ کې هم دژوند نارې کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هم یوه بله ستونزه:

لاندې شعر هم دابهام ښکاردی:

خدای(ج) به وي داچې دې زموږ پر لوري ښه ماته وي
خـــــدای(ج) به وې دا چې دغمونو سلسله ماته وي

دقافيې ځينې وړې ستونزې:

د محبت په خــاوره ټې يې کړم ظاهر يې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

د ظاهر او ډېر غربېږ گراف توپير لري دواړه هم قافيه کول تيروتنه ده همدې ته ورته ستونزې دهمدې غزل په نورو بيتونو کې هم موندل کېږي.لکه خاطر، چاپېر، شاعر، هېر . يوه بل ځای کې توکل ،اجل ،متل ، اوربل، عکس العمل په غزل کې بيا ټولوم او مبهم په يوه قافيه کې راوړل شوي...

هيله لرم چې دا څو نيوکې ددرمان دناهيلۍ لامل ونه گرځي او په اصطلاح زما دغو ترخو ته دحقيقي ترخو په سترگه ونه کتل شي.

ټول کتاب مې ټکي پر ټکي ولوست دهرې غزليزې ونې ښاخونه مې څڼ وهل او ځولۍ ځولۍ خوندونه مې ترې واخيستل ددوئ شاعري دپرمختگ پرلوري چټک گامونه اخلي.ښاغلی درمان او دشعر مينه والو ته ددغې ټولگې مبارکي وايم . دخوست جوس دې تل په ادبي گلانو سمسوره او ښېرازه وي.

دسوکاله او ودان افغانستان په هيله

عبدالله صادق

کابل - ملي مارکېټ

۸/۷/۱۳۹۴

په غزل کې د خوشال غوندې جرأت

شعر د پخو خبرو په څېر پخېدل غواړي. ماشوم چې لوی شي خبرې يې هاله پخې شي، خوځينې ماشومان بيا داسې وي چې په ماشومتوب کې په خپلو پخو خبرو خلک حيرانوي. ځينې شاعران هم کټ مټ همداسې وي؛ په ډېر کم عمر کې پاخه شعرونه وايي. خو اکثره شاعران د عامو ماشومانو په څېر وي چې هرڅومره سترېږي؛ پوهه، تجربه، مشاهده، تخيل، تفکر او زيرکتيا يې زياتېږي شعر يې هم قوي کېږي.

د درمان صيب شعر هم ورو ورو پخېږي. تخيل او تفکر يې ورو ورو د شعر مغزو ته ورننوځي. د لومړۍ ټولگې په پرتله يې د دويمې شعرونه خواږه، روان او څرگند پيغام لري. خو د لوستلو په وخت کې يې زما پام يوې بلې خوا ته واړوه؛ خوستيو اصطلاحاتو او ځينو جملو ته.

درمان صيب وايي:

خدای(ج) بـه وي دا چې دې زمونږ پـر لـوري ښـه ماته وي
خــــدای(ج) به وي دا چې د غمونو سلسله مــــــاته وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زلمی ونومول شي ترهغې د جینۍ کور ته د رواج او دستور له مخې نـه شي ورتلـی چـې ترخـو یـې/پښـه مـاتی/ نـه وي شـوی. زلمـی د یـو شمېرنږدې خپلوانو سره مل د جینۍ د خپلوانو په مشوره په یوه ټاکلي ورځ د جینۍ کره د مېلمستیا لپاره ځي، د جینۍ کره هم ځینې خپلوان راغلي وي. زلمی(زوم) په هجره کې ناست وي د کلي شوخ ځوانان ټوکې ټکالې پرې کوي خو یو وار به کور ته هم ننوځي. هلته نو بیا خدای(ج) دې ساته، د پېغلو له خوا سل نخرې وي، یا د کټ پرې نه وي خو ریجایي ورباندې وي چې زوم په ناخبرې کې ورباندې کېني پښې یې پرسر واوړي، یا به غوړ جام په یو لاس پورته کوي او .... خو کله چې زومګیري (پښې ماتی) وشي نو د زلمي پښه د جینۍ کور ته ورماته شي. پښه څوک د واده په ورځ، ځینې د لاسنیوي په ورځ او ځینې نور یې په کومه بل ورځ کوي.

ربښتیا که وي رقیب دې د آنې سړی هم نـه دی
جانانه خو چې تاته دومره ګران دی په ما ګران دی

(آنا/ آنه): هندي نرینه نوم دی. د پخوانۍ سکې د شپاړسمې برخې باور یې لره. خو د سکې د ارزښت په کمېدو سره آنه ډېره بې ارزښته په دې شوه چې هسې هم د سکې شپاړسمه برخه وه. څوک یا کوم شی چې ارزښت یې ډېر کم او یا د نشت برابر وي نو خلک ورته وایي چې د آنې هم نه دی؛ یعنې د آنې هومره ارزښت هم نه لري.

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو څټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې تـه روان

/تورسپی/ توره پېشو/ دواړه په دیني لحاظ بد ګڼل شوي. ملایان وایي چې په کوم کور کې تور سپی ملایکې نه ورځي. توره پېشو هسې لکه چې د تورسپي په تور کې لاړه ده. په کور کې یې خلک نه پرېږدي، بده یې ګڼې. وایي چې کوم یو چې په کور کې وي کور سپېره او نیستمن کېږي، که څه شی یې وڅټلو هغه هم سپېره کېږي نو همدې باور دا اصطلاح زېږولې چې لاس یې تورسپي/پیشو څټلی. یعنې سړی سپېره او نیستمن دی او یوه یې نه دوې کېږي.

مینه غواړم، کبر نه کړم چې په چا باندې یې ګوري
که تنی دی که ګربز دی که منګل دی ، ورته ناست یم

/په چا کتل/ او /کبر نه کول/ د مرکو او جرګو خبرې دي. په خوست کې د سترو قومونو خپل خپل نرخونه (د جرګو، مرکو اصول او قاعدې) مالومې دي. څوک چې دعوه له مخامخ لوري سره په نرخ خلاصوي نو وایي چې لار ورسره کوم خو که په نرخ یې نه خلاصوي او له شریعته هم جګ شي نو کبرجن بلل کېږي او دا هم ویل کېږي چې غره ته وختو. خوڅوک چې کبر نه کوي وایي چې په نرخ یا په شریعت یې ورسره ګورم، ورته ناست یم.

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمـه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر یې محترمه

/سوی لاس/ د سوي لاس ساتل ځانګړې پام او توجه غواړي. اصطلاحاً د نازک او مهم شي ساتلو په وخت کې هم ویل کېږي چې د سوي لاس په څېر یې ساتل پکار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمان صیب په شاعرۍ کې مې داسې بیتونه هم ولیدل چې په لوستلو مې بې اختیاره له خولې واه واه ووتل؛ هېڅ په هېڅه د پاچا د مخالفت په منطقي ډول غندنه، د خولګیو په بیان کې د خوشال خان غوندې جرأت، په آیینو د تڼاکو راختل، په غنو کې د زړوکو خښېدل/بندېدل، د تېرو غړول، د مور په دعا په سیند کې د ولاړې بېړۍ روانېدل، په خامه پلمه د پخو تڼاکو چاودېدل، په هرحال کې د جانان ستاینه او د جانان په رضا راضي کېدل او ځان (مین) له جنازې (له مړي) سره او د یار خندا له سندرو سره تشبه کول هغه څه دي چې د درمان شعر ته یې د ډېر خوند او رنګ ترخنګ درماني بڼه ورښلې:

ځـان تـه ګوتـه ونیسـه چـې تـا وطـن تـه څـه کـړي
هــســې ګــنـي څلــه د پاچــا مخالفــت کــوې

بیـان مـې د خولګیـو ښـه جـوت دی پـه غـزل کـې
ما کړې د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

ملامــت نــه یـم چـې پـه زړه مـې راختـې تڼاکـې
د نظــر تـــاو د کړلـــې ډېـــرې ائینـــې تڼاکـــې

بانـه د مـه زمبـه نګـاره زړه مـې چـوي لـه درده
ګــوره څــه خامــه بهانــه غــواړې پخــې تڼاکـــې

ستا په بنیو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای
لکــه وریښـمین زړوکی خـپله خښیده پـر غنـو

منـې کنـه اخېـر دې هـم لـه خـولې نـه (واه) ووتـل
زه خـو شـاعر یـــم پـــه خـبرو راولــمـــه تیــره

د سـیند پـه منـځ کـې مـې ولاړه کشتۍ وچلېـده
لـه دې نـه ښکاري چـې مورکۍ راتـه دعا کـړې ده

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما ګران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما ګران دی

تـه چـې زمـا تـر مخ رقیـب سره تېرېږې خانــدې
ګـوره پـه سر د جنـازې ، سـندرې نـه وایـې څـوک

درمان صیب ته د لاهنري بیانونو د هنر او جرأت په هیله.

ساده حیدرخېل

جدي ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

نه پوهېږم په خپلو شعرونو څه ولیکم ؟ زما شاعري دومره پېچلې نه ده چې شننې او تحلیل ته دې اړتیا ولري ، نه مې هم په شعر کې د ځینو خلکو غوندې لغات پراني کړې ده ،چې خلک دې پرې په اسانه پوه نه شي ، ما لکه د اروابناد مصري خان خاطر په څېر ساده او کلیوالو خبرو ته په ساده او کلیوالي ټکو د سندرو جامې وراغوستي دي ، هو! یوه خبره چې باید یاده شي هغه زما په شاعرۍ کې د ځینو سیمه یزو اصطلاحاتو کارول دي، چې هغه اصطلاحات هم ښاغلي ساده حیدرخېل صاحب په خپله لیکنه کې په ډېره ښه توګه واضح کړي دي ، چې د زړه له کومې مننه ترې کوم، زه مې د خپلې ټولګې ښه او بد تاسو ته پرېږدم . هیله لرم چې خپل نېک او رغنده نظریات رانه ونه سپموئ. په پای کې د خپلو خبرو په پلمه د اوسني دور نوښت ګر شاعر ښاغلي ممتاز اورکزي دا بیت راوړم او بس...

په خپل شعر مې تبصره دا وه مــمتازه
چې بس لږ څه ورنېږدې یمه ښه نه یم

په مینه
قدرت اللّٰه درمان
٦ عقرب ١٣٩۴

غزل

خلـــک ګـــوره پـــه اســـمان کـــې ابـــادېږي
پښـــتانه دي چـــې پـــه ځمکـــه کـــې ډوبیـــږي

یـــو ســـړي کاروبـــار غوښـــتو، دویـــم ووې
نـــن ســـبا خـــو تابوتونـــه ښـــه خرڅیـــږي

زه حیـــران یـــم خدایـــه چرتـــه پنـــاه یوســـم
ســتا پـه کـور کـې چـې هـم خلـک وژل کیـږي

د رقیـــب کیســـو تـــه مـــه ګـــوره ملګریـــه
غـــږ نـــو کلـــه پـــه نظـــر پســـې رســـیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخ د وځي د چاپلوسو انسانانو
لکه تاندي لښتې هر لور ته کږېږي

اننگي دې د سرو اوبو گړي دي
چې ور گورمه نو تنده مې زياتيږي

يوې ماشومې خدای ج ته داسې سوال کولو
باران ونکړې زمونږ خېمه څڅېږي

زه چې ستا د ديدن خبر له خدايه غواړم
رقيبان دې لکه سپي راته غپيږي

صدقه شم د زيږه پښتون له خويه
ښه غمي له سختو تيږو تراشل کيږي

خدايه خپلې مريضۍ ته خپه نه يم
خپه دېته يمه مور راته ځوريږي

يا به زه وم يا رقيب ، نو دواړه نه شي
ښکليه اور او اوبه نه سره چليږي

زه د چا له غمه دومره ډېر ژړېږم
په گرېوان مې په شرط شولې زرغونيږي

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کيږي

زه شاعر يم د کاروان بابا خبره
دروغ نه وايمه ښکلي مې خوښيږي

په مړۍ د مسافرو ذکر وشو
خدای ج منې که په مرۍ مې شخوند تيريږي

چې په تورو خاورو مور نه شي درمانه
وږی نفس په بل رنگه نه مړيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

هـرې خواتـه ویـر دی او مـاتم دی کلـی داسـې دی
دلتـه پـه قـدم قـدم کـې غـم دی کلـی داسـې دی

هـو مـنم سـپرلی دی خـو زه تمـه د گـل نـه لـرم
ایښـی چـا پـه پولـه پولـه بـم دی کلـی داسـې دی

درې بیتونه

چـې دا د قیـامتونو علامـې نـه دي نـو څـه دي
انسـان چـې پـه انسـان پسـې چړې اخیسـتې دي

ولـس مـې د یـو بـل غـم شریکـی تـه وزگـار نـه دی
هــر چــا د خپلــو مــړو جنــازې اخیســتې دي

تــه گـــوره پښـــتنو تـــه د نفـــاق لـــه برکتـــه
تـه گـوره لکـه سـپک خـلي ویـالې اخیسـتې دي

((وړي))

گرمي ده ډېره
زړه مې پرې سوځي
زیړه غنم دي
تنکي لاسونه
سپینې خولې یې
په مخ راماتې
زه یې له ورایه
په تماشه یم
غربت یې ډېر دی
چپل یې پرې دي
د غنم دروزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پښه کې لاړه
يو اخ يې وکړ
اسمان يې وکوت
يو څه خو غواړي
خو څه به غواړي
درد په هغې دی
خو ما محسوس کړ
زما په زړه کې
ليکه شوه تېره
تر اخ يې جار شم
زه ترې قربان شم
يو څوک خو ورشئ
پلار ته يې وايئ
«له ما د څټه غنم واخلي
په شين خالی د وړي نه راټولوينه»

غزل

چې د عشق او يارانې خبرې نه دي
ورکوه يې د فايدې خبرې نه دي

لږ خو کېنه لا وختي دی بيا به لاړ شې
لا مو کړي سره دوې خبرې نه دي

شعر د مينې او الفت ډکې خبرې
شعر يوائې د جگړې خبرې نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړو، وړو خبرو د قربان شم
درنېږدې د سریندې خبرې نه دي

په سهار مو رنګ الوتی وو همدومره
نور مې یاد د هغې شپې خبرې نه دي

د نفرت په باب غږېږې څه ورکېږه
ستا خبرې د انې خبرې نه دي

پوره کال وشو غزل لیکلی نشم
پورهکال کړي هغې خبرې نه دي

هغه خلک اوس دعوه د نرینتوب کړي
هغه خلک چې د یوې خبرې نه دي

زه خو سپینې، سپینې وایمه درمانه
خلک دې وایي چې خوږې خبرې نه دي

غزل

د غزل او د ټپې اندېوالي ده
که زما او د هغې اندېوالي ده

په لمبه ، لمبه رخسار د خولو څاڅکي
د باران او د ډېوې اندېوالي ده

پاګل نه وم زه په هر څه پوهېدمه
مړه خبر دی ما به وې اندېوالي ده

چې له سترګو نه یې تېر شې نو یې هېر شې
دا د دغې زمانې اندېوالي ده

یوه ښکلې او یو ښکلی سره ناست دي
د بادام او د پیستې اندېوالي ده

دا چې رنګ مې تور اوښتی دی درمانه
دا مې کړې د لمبې اندېوالي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ورغلي پرهرونه به مې خولې نه کوي
سترګې دې پوهې کړه چې ست د يارانې نه کوي

چې نه راځي،صفا دې وايي، زړه مې نه بديږي
خو په دروغو د له ما سره وعدې نه کوي

زه که کوم عيب لرم نو مخامخ د وايي راته
خو پسې شا د څوک په ماپسې کيسې نه کوي

هغه سړی چې جنازه پسې مې نه اودرېدو
هغه سړی مې دې دعا د فاتحې نه کوي

د شفقت او عاطفې اخيري حد وګورئ
تبه زما وي خو خوبونه مې ادې نه کوي

نه راته مينه راکوي نه مې نفرت ته پرېږدي
ياري مني خو يار له ماسره کيسې نه کوي

زه يې د تېر عمر په حسن باندې وغږېږدم
ويل يې درمانه ګل خو ټول عمر وږمې نه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا برند کړي دي باڼه ،خبرې نشته
وچه شوي مې ده خوله ،خبرې نشته

د پښتون په سیمه مرگ داسې دېره دی
ته وا هېڅ د ژوندانه ،خبرې نشته

«چې ته نه وې زر خبرې مې په زړه وې
چې ته راغلې اوس پنځه ،خبرې نشته»

دا غزل چې د هر چا وو خوښ مې نه شو
دې غزل کې مې د زړه ،خبرې نشته

څه ژوره خاموشي ده وارخطا یم
مخامخ یو زه او ته ،خبرې نشته

که رقیب مو له منځ ووتو درمانه
زما او ستا تر منځه څه ،خبرې نشته

غزل

چې الوتی مې له ژونده رنگ او نور دی
د بېلتون مرض وهلی دی رنځور دی

دې خبرو خو مونږ شل ځایه تقسیم کړو
دا مې دوست دی ،ها دوښمن دی دا تربور دی

زه چې تاته درنېږدې شمه نشه شم
څڅېدلی دې په خټه کې انگور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه حیـران یـم چـې بـدل مـې لـه چـا واخلـم
چـې یـې مـړ کړمـه هغـه سـړی مـې ورور دی

پـــه نــــړۍ د نفرتخپلـــــو پاچـــاهي ده
محبــــت پکـــې پـــه مثـــل د مـــزدور دی

دا د مـــخ رېحـــان د چېـــرې مـــړاوی مـــه شـــه
د زړه بـام مـې پـه همـدې بانـدې سمسـور دی

کـه د خـوږ زړګـي درمـان غـوارې نـو غـوږ شـه
محبــــت ورتـــه لـــه هـــر څـــه نـــه ضرور دی

غزل

لـه تـا بـه هېـر وم خـو لـه مـا نـه هیرېـدې ملګریـه
پـه هـره لار پـه هـر قـدم مـې یادېـدې ملګریـه

خـود بـه پـه ټـول کـلي وږمـې راخورېـدې ملګریـه
هغـه چـې داسـې خلاصـې څنـې ګرځېـدې ملګریـه

اوس تنهایۍ په ملا مات کړی یمه زړه مې مات دی
پخـوا ډاډه وم ځکـه تـه مـې درلـودې ملګریـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما واړه عمر په غزل کې شاعري کړې ده
له مانه مه غواړه نظمونه قصيدې ملگريه

لکه دا ستا هسې تسل مې د زړه نه پرې کيږي
په تصويرونو دې ما ډکې کړې ښوې ملگريه

زه دې په بيا ووايه ، بيا ووايه ستړى کړمه
خو ستا له خولې نه راونه وتې ټپې ملگريه

درمانه زه مينه سکه د دين حصه گڼمه
زه خو ولاړ يمه په دغې عقيدې ملگريه

غزل

خوله مې درجار خو په يو شرط که دې روژه ماته وي
که جنتونو ته دې ياره دروازه ماته وي

خدای ج به وي دا چې دې زمونږ پر لوري پښه ماته وي
خدای ج به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

په مړه تصوير دومره تسل د زړگي کله کيږي
خو بيا هم ښه دى څه نا څه پرې انديښنه ماته وي

بې رنجو سترگې او بې خاله زنه داسې ښکاري
څنگ چې غزل کې رديف مات وي قافيه ماته وي

ستا په يادونو کې تر دې حده مشغول وم اشنا
زه چې خبرېږمه سحر وي ټوله شپه ماته وي

خاونده ته خو مې درمان اشنا ته خبر پېښوې
بېگاه مې خوب ليده چې لاس کې مې آئينه ماته وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

((مینه))

هو گرانه منم درسره
چې مې وعده کړې وه
چې نور الفت نه پالم
او یارانه نه کوم
خو زه بښنه غواړم
زه دروغجونی شومه
خو دا په دې چې گرانه
زه مینه دین ، مینه ایمان گڼمه
په دې نفرت نفرت ماحول کې چې هم
لا یارانه کوم الفت پالمه
ځکه !
چې زه په مینه ژوند تېروم
ځکه !
چې شر سره مې نه لگېږي
ځکه !
چې کرکه مې په زړه کې نشته
ځکه !
نفرت مې په فطرت کې کې نشته
ځکه !
په مینه کلک ایمان لرمه

غزل

خدایه سپوږمۍ ده که هغه ده پر بلۍ ولاړه
څه زړه راښکونکي نظاره ده پر بلۍ ولاړه

نرۍ شمال یې د گردي کمیس لمن ښوروي
لکه د مني میاشت کږه ده پر بلۍ ولاړه

بیا یې د چا سره وعده د ملاقات ایښې ده
هغه چې داسې ټوله شپه ده پر بلۍ ولاړه

ما وې چې ثنگه خوشبویي په واړه چم خوره ده
د سرو گلونو گلدره ده پر بلۍ ولاړه

د ځونډیدارې لوپټې پیڅکه یې تاو له رخسار
په گوتو جوړه آیئنه ده پر بلۍ ولاړه

درمانه زه به یا قربان ورسره خود وایمه
د غرنۍ ژبې ټپه ده پر بلۍ ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو دې په شنو سترګو کې لیکه د رنجو نه وینم
نور دې په درست وجود کې یاره چېرته خو نه وینم

له دې نه پورته به څه حد د بېغورۍ وي اشنا
په ګردي کال کې دې تصویر د اننګو نه وینم

چې د رقیب پر واړندې ماته په خندا شي راشي
زه په بې ننګه یار کې دغومره پښتو نه وینم

دا خو منم چې د نړۍ ادبیات مخکې لاړ دي
خو پکې ساری د خوږو ، خوږو ټپو نه وینم

که دې د خدای ج لپاره مینه کړه نو راشه اشنا
کنه وي توان زه د نتکۍ او د بنګړو نه وینم

زه تر هغې ددې محفل رنګیني نه منمه
جانانه ستا نرګسۍ سترګې چې تر څو نه وینم

د کلي لوی واړه شکمن دي درمان ګله اشنا
نور دلته مه راځه چې مخه د لانجو نه وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

ته چې وایې ته راته دعا کړه نوره څه وکړم
خدایږ خو دې د ټول وطن پاچا کړه نوره څه وکړم

اوس نو پرې پاسته قدم راوآخله وېره مه کوه
لار مې په ښو درته صفا کړه نوره څه وکړم
....

دوه بیتونه

ګڼ دي پکې دومره ډېر خواږه شعر دې لیکلی دی
آخ اللّٰه سړیه څومره ښه شعر دې لیکلی دی

دومره ډېر صفت یې د ځان واوریده نو ویې وې
واه درمانه واه زما په زړه شعر دې لیکلی دی

څلور بیتونه

د زړګي د درد ټکوره راته ګوره
د هجران له اور مې ژغوره راته ګوره

ستا غزل له مانه سل وارې بهتر دي
یا غالبه یا ټاګوره راته ګوره

اې زما پر سوځېدو دې زړه بد نه شي
راته ګوره، راته ګوره، راته ګوره

تورې سترګې دې دې بار په الهامونو
څو غزل راباندې پلوره راته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې نه پرېږدي ملا اوس ماته نصیحت کوي
وخت به وي چې ته به د ساقیانو امامت کوي

ووایه تر کومې به بدي د محبت کوي
څو به ناست مورچل کې یې تر کومې به نفرت کوي

گرانه ده که دا ښکلي دې چېرته په لار راوستل
هسې پرې خواري کوي او هسې پرې محنت کوي

څو به مې جانانه ارمانونه په لمبو سوځې
څو به غېږ ته نه راځې تر څو به بغاوت کوي

ځان ته گوته ونیسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې گني څله د پاچا مخالفت کوي

دا د بېلتون غم که دې په غر کېښود اوبه به شي
افرین درمانه چې تر اوسه مقاومت کوي

غزل

گډ کړی چې مې رنگ د محبت دی په غزل کې
ما کړی د رنگونو امامت دی په غزل کې

پیدا مې ځکه دومره ډېر خوږلت دی په غزل کې
چې گام په گام مې کړی ستا صفت دی په غزل کې

ورکړی مې الفت ته اولیت دی په غزل کې
ما کړی د نفرت څخه نفرت دی په غزل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـان مـې د خولگیـو ښـه جـوت دی پـه غـزل کـې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

راوستی دغـو دریو لـوی قیامـت دی پـه غـزل کـې
سرگم دی که سرود که موسیقیت دی په غزل کې

مـا کـړی لـه جنگونـو بغـاوت دی پـه غـزل کـې
ساتلی مې تل خیال د انسانیت دی په غزل کې

درمانـه اوس مـې فکـر سـلامت دی پـه غـزل کـې
درمانـه اوس مـې کـړی ریاضـت دی پـه غـزل کـې

غزل

د یـوه ښـکلي تصـویرونه رانـه ورک دي
د ژونـــد واړه امیدونـــه رانـــه ورک دي

یـوه سـترگه چېرتـه ځـان راباندي وینـه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

مـونږ پراتـه یـو لکـه خـاورې بـې غـروره
ښـکلي نه یو چې ځانونه رانه ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـد کومـه خـو چـې تـه راسره نـه یـې
تـش کـالبوت یـم اندامونـه رانـه ورک دي

بلبـل غږیـه خـوش مزاجـه گـل اندامـه
سـتا سـتایلو تـه لفظونـه رانـه ورک دي

لکــه گونــگ درتــه ولاړ یمــه درگـــورم
د خــــبرو ســـیلابونه رانــــه ورک دي

درمـان گلـه نـن یـې بیـا راتـه خنـدلي
دا چـې ځمکـه اسـمانونه رانـه ورک دي

غزل

شپه که څه د کال هومره اوږده وه خوب مې وه نه کړ
ستا د نـه راتللو اندېښـنه وه خـوب مـې وه نـه کـړ

اخ څه جنتي غوندې صحنه وه خوب مې وه نه کړ
څوک مې د زړگي په سر ویده وه خوب مې وه نه کړ

سـتا د بنگـړو جـڼ مـې غلـی غلـی اوریـده پکـې
ښکلي سندریزه غوندې شپه وه خوب مې وه نه کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ساعت یې هم د خوشالو تر بریده نه پرېښوم
تاو رانه د هجر دایره وه خوب مې وه نه کړ

بیا به یې د کوم کمبخت ادکه بوره کړي وي
چم کې د چورلکو بدرگه وه خوب مې وه نه کړ

ټوله شپه مې گله په اسمان کې ستوري وشمېرل
بله راته ستا د یاد ډېوه وه خوب مې وه نه کړ

مینه نه وه، یار نه وو ،درمانه خوند یې چېرته وو
ژوند مې د ازغیو بستره وه خوب مې وه نه کړ

غزل

لکه خزان یې د سپرلي تنکۍ غوټۍ وخوړې
دې رواجونو بلا ډېرې جینکۍ وخوړې

زما پېزوان او تنکۍ خاورې شه رادرومه اشنا
زیاتي پردېس کې د پردیو مزدورۍ وخوړې

ته دې د خپلې پستې غېږې خوب راولوره
بیا ملامت یم که مې بیا د خوب گولۍ وخوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښـتنې پېغلــې پــه کورونـو اندېښـنو زړې کـړې
پښـتنو ژنيـو پـه سـفر خپلـې ځـوانۍ وخـوړې

تاتـه د ټيـک د اخيسـتو وعـده کـې پـاتې راغلـم
څـه رِلـۍ تـوی کړلـې او څـه شـولې مرغـۍ وخـوړې

خدایځ خبر ته به پکې خپل تصوير ليدی شې کنه
مـا خـو د زړه وينـې اشـنا پـه شـاعرۍ وخـوړې

درمانه خدایځ خبر چې مونږ ته څه ښېرا شوي ده
مرگـي ناترسـه دلتـه ډېـرې زنـدگۍ وخـوړې

غزل

ملامـت نـه يـم چـې پـه زړه مـې راختـې تـهاکې
د نظـر تـاو دې کړلـې ډېـرې ائينـې تـهاکې

بانـه د مـه زمبـه نگـاره زړه مـې چـوي لـه درده
گـوره څـه خامـه بهانـه غـواړې پخـې تـهاکې

کلـه نـا کلـه مـې د تـورې گـزار نـه غوڅـوي
کلـه نـا کلـه خـو مـې تشـې کـړې کيسـې تـهاکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته غرېږې مونږه ښو بدو ته نه ګورو خو
یاره له واره کړو په واه واه باندې خولې تهاکې

پرېږده چې نن دې د غرور په غونډۍ وخېږمه
پرېږده چې ښې دې په دیدن پسې کړم پښې تهاکې

ته څه خبر یې چې پردۍ مزدورۍ څه ته وایي
د پاچا زویه ته به خود نه پېژنې تهاکې

غربت به څو پورې درمانه ستا لمن نه پرېږدي
ته به ترکومې په ورغوي ګرځوي تهاکې

غزل

د هجر شپه وه زه او زړه مې وو پراته پر غنو
ته راته وایه ښه نو څنګه وی ویده پر غنو

په اننګیو دې د زلفو څوکې مه خوروه
په ګلابونو چا جوړ کړي دي ویړه پر غنو

ستا په بڼو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای؟
لکه وریښمین زړوکی خپله خښیده پر غنو

په دا ازغنه لار چې تا پورې درتلم لالیه
ځان ته خفه نه وم خو زړه مې خوریده پر غنو

زه د هغې نرګسې سترګې څنګه مچې کړمه
ته راته وایه سړی څنګه کېږدي خوله پر غنو

توکل په خدایج نن مې دې بیا بڼو ته ډېر وکتل
توکل په خدایجدرمانه وامې چاوه زړه پر غنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه رگ رگ کې مې ودان شولې سړیه
لکه ځان راباندې گران شولې سړیه

تش کتې مې گنې نور مطلب مې نه وو
خو ته هسې بدگمان شولې سړیه

د مذهب کیسه د هر چا بیله ، بیله
خو دا ښه شوه چې انسان شولې سړیه

دا دې کومه بې رخې راسره وکړه
چې زه راغلم ته روان شولې سړیه

له خوږو خوږو کتو نه دې مننه
په دې پوی شه چې جانان شولې سړیه

اوس په تا پورې ده کوم چې دې لوریږي
هم مې درد هم مې درمان شولې سړیه

غزل

ته چې وایې شېخه مینه جرم دی غذاب لري
وښیه چې داسې مسله دې کوم کتاب لري

ما چې یې د سترگو صفت کړو هغې په ناز ووې
زه دې ځار له سترگو شمه څه ښه انتخاب لري

هسې نه د زړه دنیا مې بله باندې واړوي
مه پټوه سترگې دې تاثیر د انقلاب لري

تاته دې د خپلې خولگۍ هسې اهمیت نشته
سمه د خرما په څېر ده خوند لري ثواب لري

هغه د حیا په څادر پټه پښتنه پېغله
نه ! لیدی یې نه شې په مخ وه جوړې نقاب لري

ته خو د درمان د ژوند کتاب په دقت ولوله
هره یوه پاڼه یې ځانگړی د عشق باب لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې داسې یارانې ته زړه نا زړه دی
دا سړی د ژوند له خونده خبر نه دی

ایسار کړی زړه ښونکي بېلتانه دی
دا مین دې نوره تنګ له ژوندانه دی

دې سړي ته پلار ګټلي ده ګرم نه دی
دا چې داسې تر تنکي بریزر اوده دی

خوشبویانې د جنت محسوسومه
سر مې ایښی د مورکۍ په زنګانه دی

درمان ګله پېغورونو ته جوړ نه شو
بس دی درومه زیاتي لمر په راخاته دی

غزل

دا خو څکه دومره ډېر تاثیر لري زړه وړونکي دي
سترګې یې دوې غبرګې شهزادګۍ باڼه ساتونکي دي

خدایه راته خبر پېښوې هر څه پېښېدونکي دي
تاو مې له زړګي نه د یادونو ځان وژونکي دي

څنګه خولګۍ درکړم اشنا څومره ډېر لیدونکي دي
نن سبا خو یاره دیوالونه حال ویونکي دي

زه خو د رقیب له انتخابه خبر نه یم خو !
ماته یې په ټول وجود کې سترګې زړه راښکونکي دي

نن سبا دې یاره د ښایست موسم ښه ګرم دی
نن سبا دې یاره په زرګونو پیرودونکي دي

اوس چې دې درمانه د زړګي وینې ورګډې دي
اوس دې په هر ځای کې د غزلو خوښونکي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشې رانه یوسې بې خوبي راباندې گرانه یې
ته لکه کلاسیکه موسیقي راباندې گرانه یې

راشه ته د خپل حسن تاثیر له مانه وپوښته
اخ لکه د شنو بنگو مستي راباندې گرانه یې

تاته به د ستا د غنمرنگي ښکلا څه وایم
سمه لکه پاڼه د ببري راباندې گرانه یې

بد مې راځي څوک چې ستا په حسن انتقاد لري
ته مې لکه خپله شاعري راباندې گرانه یې

اوس دې هېرول راته ناشوني دي قربان دې شم
اوس خو مې حصه یې د زړگي راباندې گرانه یې

تاته به دا ستا د گرانښت څومره اندازه ښیم
نه ! حساب یې نه کیږي بیخي راباندې گرانه یې

اوس چې دې درمان تش تصور د بېلتانه وکړم
رامې شي په ذهن بېخودي راباندې گرانه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نفرتونو د زړگی کړلو صنمه تیره
له دې نه وروسته به په زړه پورې تړمه تیره

اوبه به یم خو حوصله مې د فولادو جوړه
ته به مې گورې چې زه څنگه نرمومه تیره

زه لارویان د محبتپه گلابونو ولم
د نفرتونو لارویو ته ساتمه تیره

ښکلي کم نه دي خو چې ته مې انتخاب کړې پکې
ښکلیه په غره کې وي یوه نیمه اهمه تیره

منمه ستا لاس ته راوړنه به اسانه نه وي
چې غمی غواړمه نو خود به ماتومه تیره

ته به تر څو پورې اشنا ځان بې خبره ساتې
زه به ترکومې په دیوال درغورځومه تیره

منې کنه اخیر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیره

ریباره څه وایې هغې زما غزل اورېده؟
یاره په خوله د برکت شه اړومه تیره

درمانه ځم د نفرتونو شیطانان پرې ولم
د زړه په جیب کې په دې طمعه گرځومه تیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه کار پیدا کومه څه روزګار پیدا کومه
د ژوند د ښه کیدو لپاره یار پیدا کومه

زړګیه د زړګي ناسور زخمونه پرې ګنډمه
چې ګرځم ورته ستا د زلفو تار پیدا کومه

بازار کې مې هېچاته د شهرت ضرورت نشته
یاقوت یم ځان ته خپله خریدار پیدا کومه

تصویر دې په بټوه کې راسره ځکه ساتمه
زړګي ته پرې څه ډاډ او څه کرار پیدا کومه

په هره یوه ښکلا پسې چې سترګې ګرځومه
له دې لارې اشنا پروردګار پیدا کومه

د ژوند سختو حالاتو ته زړه نه بایلم درمانه
په مثل د اوبو یم ځان ته لار پیدا کومه

غزل

کلونه چې د ستا په بېلتانه اوښتي دي
جانانه تورې وینې مې په زړه اوښتي دي

په ورځ د قیامت به خدای ج ته څه وایي ځواب
خونونه دې اشنا په هر بانه اوښتي دي

برند بانه ولاړ یې رقیبان دي ټیټې سترګې
ښکاره ده پر مغلو پښتانه اوښتي دي

زما په بېرته تګ باندې چې ته نه وې خفه
تک سره دې له ژړا ولې لیمه اوښتي دي؟

خامخا که ورک شو نه سپینچکه ځای مې ته یې
زړګي ته مې د ستا د نظر غله اوښتي دي

اوس دې نو درمانه مینه نشم پرېښودلی
اوس نو له ورخونو نه اوبه اوښتي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د محبت په خاوره پټ یې کړم ظاهر یې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون یې کړمه ډېر یې کړمه

دا ته چې وایې له یاری نه په لاس څه درغلل
په سترګو ړوند شي شېخه نه وینې شاعر یې کړمه

خبر شوم نن هغې زما تصویر ته اور واچوه
راته ښکاره شوه په تمامه مانا هېر یې کړمه

یرېږم نه د انسانیت ځنځیر ترلی یمه
دا چې رقیب ته هم څه نه وایمه خاطر یې کړمه

زمونږ په چم کې د بادونو موسم بیا راسر شو
دسمال دې راکړه چې له غاړې نه چاپېر یې کړمه

زه وم ولاړ رقیب مې یار ته ورتر غاړې وتو
که مړ یې نه کړم د مرګي په غاړه تېر یې کړمه

غزل

چې ستا دغه ښایست وي او زما نظربازي شي
لوګي دې بیا تر منځ د جهان واړه سپیلني شي

له هرې خوا چکچکې شي له هرې خوا غورځې شي
ورګډ چې په اتڼ کې د ریحان* غوندې ژړکې شي

زما د نظر تاو به هم منې چې درته ګورم
راماته دې نرۍ نرۍ خواله په اننګې شي

* کبیر ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نگاره گلاب مخيه سنځل بويه چېرته ورک يې
زر راشه هسې نه وي چې بې خونده پسرلي شي

ته وګوره چې دا به د عشق کومه مرتبه وي
جانانه په سترګک کې چې د اختر مبارکي شي

نو زه ګورئ هغه ولس په مړو حسابومه
چې مينه په پيسو شي او شاعر يې درباري شي

درمانه چې هر بيت يې د زړګي په وينو ليکې
نو خود به د هر ځای کې د غزل ثنا خواني شي

غزل

مغلو سترګو دې که لږ هم دلسوزي ونه کړه
زړه مې پښتون وو زړه مې هم ورته زاري ونه کړه

بې ننګه يار راسره دغومره ځواني ونه کړه
تش په سترګک يې هم د عيد مبارکي ونه کړه

د وخت جابر که راته پښې او لاس په زور وتړل
ويارم پدې پښتون ضمير مې غلامي ونه کړه

د سفر ورځې به زه خاورې په خوند تېرې کړمه
په مسکو شونډو دې اشنا خدایج پاماني ونه کړه

منم تندی دې په سجدو باندې داغ ،داغ کړلو خو
بدبخت يې ډېر، د چا په زړه دې پاچاهي ونه کړه

زما له پښو ملګرو تل تېرې ويستلي دي خو
ما د ملګرو سره کله غداري ونه کړه

غزل

چـې پـه پـاڼجنو شـونډو تـا وکـړه مُسـکا لالیـه
ایلـه بیلـه پـه مـا کـې وچلېـده سـا لالیـه

کـړم پـه پنځـه وختـه لمانځـه کـې دا دعـا لالیـه
خدایﷻ خو دې تا کړي ددې ټول وطن پاچا لالیه

حـالات کـه هـر څـومره سـتم کـوي پـر مـا لالیـه
خـو سـتا پـه سـترګو کـې دې رانـه شي ژړا لالیـه

پـــه اننګـــو دې څښـــتن ښېلـــه لورینـــه کـــړي
نـــه ! ګلابونـــه دومـــره نـــه لـــري ښـــکلا لالیـــه

یـاره چـې بیـا دې سـنځل بویـه څنـې وسـپړلې
تغـیر بـه خـود کـوي د چـم آب و هـوا لالیـه

ویـل یـې درمانـه زه دې څنـګ پـه څنـګ ولاړه یمـه
پـــام غمازانـــو تـــه دې وار نشـــی خطـــا لالیـــه

غزل

ذهـــن زمـــا د خمارونـــو پـــر پالنـــګ پـــروت دی
پـــه اننګیـــو کـــې د لپـــې لپـــې بنـــګ پـــروت دی

خـــدایﷻ خـــبر نـــور بـــه زه لـــه چانـــه متـــاثر وم کنـــه؟
خو په غزل کې مې دا ستا د شونډو رنګ پروت دی

دا ســـتا د حســـن جنګیـــالیو پکـــې شـــپې کـــړي دي
د زړه محـــل مـــې لکـــه وران دارلامـــان ړنـــګ پـــروت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه لـوړې مـري خـو لاس د خېـر لپـاره نـه غځـوي
پـه دې سـړي کـې لا پښـتو پرتـه ده ننـګ پـروت دی

پـه دې وطـن کـې بـه د سـولې لمـر پـه ګرانـه وينـې
په دې وطن کې داسې ګڼ سيوری د جنګ پروت دی

جانانـــه نـــه! د موســـيقار د وس خـــبره نـــه ده
اخ پـه خـبرو کـې دې څـه ښـکلی آهنـګ پـروت دی

تا څـه ويل خو پوی پرې نه شومه چې څه دې ووې
درمانـه زړه کـې مـې تـر اوسـه پـورې زنـګ پـورت دی

غزل

دا څـــوک سر ماښـــام پـــاس پـــر بلـــۍ ولاړه ده
ســـپوږمۍ يـــې ســـلامۍ تـــه تيارســـۍ ولاړه ده

شيخ ولې ترې نه تښتي دا که نه وای دی به نه وای
دا مينـــه ده پـــه سر چـــې يـــې نـــړۍ ولاړه ده

يـو چـا د ښـار لـه چوکـه يـو تصـوير دی را ايسـتلی
خاونـــد يـــې بـــم وژلـــی دی ګـــډۍ ولاړه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعـا یـې راتـه کړلـه خـدایزده چا پسـې امـین کـړه
پـرون نـه تـر دې دمـه مـې سـلګۍ ولاړه ده

دعـا راپسـې وکـړه مـورې بخـت مـې کوټـه شـوی
پـه مـنځ د دریابـه کـې مـې کشـتۍ ولاړه ده

راځـه چـې مینـه وکـړو دې حـالاتو تـه خـو ګـورې
نـړۍ د نړیـدلي پـاڼ پـر ژۍ ولاړه ده

چـې نـه ژاړم دا نـه ده چـې خفـه درپسـې نـه یـم
درمانـه لـه ژړا نـه مـې مـرۍ ولاړه ده

غزل

ژونـدی یـم پـه همـدې زمـا ګـزران تړلـی دی
په مټ کې مې تصویر د خپـل جانـان تړلی دی

دیـدن راکـړه کـه ښـکلي غزلونـه رانـه غـواړې
ددغـې للمـې فصـل پـه بـاران تړلـی دی

ما ویل چې دا مې ذهن داسې ولې پیریانی شو
دا تـا چـې پـه اوربـل پـورې ریحـان تړلـی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهل مرتبه تر دغې بریده رسیدلې
انسان حلالولو ته انسان تړلی دی

د وخت پر کږلیچنه لاره تا پورې درځمه
روان یمه په ځان پسې مې ځان تړلی دی

په ما د نفرتونو منترونه بې مانا دي
د مینې په څرمن کې مې وجدان تړلی دی

له خپله کوره تښتي او ستا کلي ته در درومي
په څه عجیبه کوډو د درمان تړلی دی

غزل

ته بې مینې ژوند کوې او زه په چا مین یمه
تا څخه ملګریه په همدې ټکي ځواکمن یمه

ستا په څېر خو نه یم چې مغرور یم کبرجن یمه
شکر خدای(ج) پټ کړی زه د مینې په څرمن یمه

ما چې دې د ګل سره تشبه وکړه غلط شومه
ته له ګل نه ښکلی یې نګاره دروغجن یمه

ته یې، چې بې مینې یې بې مالګې یې بې خونده یې
زه په دغه برخه کې غني یم ښه شتمن یمه

شاید مهربانه شې او مینې ته دې زړه وشي
لا خو دا امید لرمه لا خو درته ژمن یمه

دغه شاعري ده درمان ګله چې پاچا یم پرې
نور کني څه سره او سپین خو نه لرم نېستمن یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که د پخوا په څېر مستي زما په زړه کې نشته
ستا هم د حسن نظارې د مخ په وره کې نشته

د ستا په نه شتون کې د مرګ تر بریده ورسیدم
تا خو به وې اشنا چې زور په بېلتانه کې نشته

چې مې په زړه وي هم هغه کیسه په خوله کومه
لکه د مار په څېر مې دوې ژبې په خوله کې نشته

چې مې له زړه ستا د یادونو ګرمي وتښتوي
دومره مجال نو د دې جدي په ساړه کې نشته

شاعر سړی یمه په مینه زندګي تېروم
د نفرت عکس مې د زړه په دیواله کې نشته

درمانه یار به د ژوندون فصل په څه اوبوي
د مینې څاڅکی یې د فکر په ویاله کې نشته

غزل

ستا په نه شتون کې مې په زړه بالا سختي تېره کړه
د نړېدلي پاڼ پر ژۍ مې زندګي تېره کړه

نه ته میئن شوې نه د قدر د مینو وکړو
په عبسیاتو دې اشنا خپله ځواني تېره کړه

د نیم کښو تمبو له څار دې مینه زیاته نه کړه
په ما دې ټول عمر همدغسې نښتي تېره کړه

ما دې یو ځل هم په مَړو سترګو دیدن ونه کړ
شکر خاوند چې ستا د حسن پاچاهي تېره کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا چې په ټوکو کې د نه راتلو خبره وکړه
په ما دې سمه دمه تبه د مرګي تېره کړه

زه خو د ټول عمر دیدن ته وږی پاتې شومه
ماته یې څه که تا په حسن کې خاني تېره کړه

زه مې په هر غزل کې مینه دومره ځکه ستایم
چېرته د مینې کلیمه که مې لالي تېره کړه

ما دې کړۍ ورځ د راتګ څوکیداري وکړله
دا درته چا وې چې کړۍ ورځ مې خالي تېره کړه

د زړه درمانه په دې ټکي ګیله من یمه چې
د ستا په شتون کې مې هم دومره بیماري تېره کړه

غزل

هره خبره چې په هر محفل کې تا کړې ده
ما یې غوښتنه درنه بیا کړې ده ، بیا کړې ده

ما چې ستاینه په هر ګام ستا د ښکلا کړې ده
قدرت په تا کې د رنګونو انتها کړې ده

سترګې مې سرې دي خو قسم دی شرابي نه یمه
ستا د تصویر سره مې ناسته تر سبا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــا واړه عمــر د الفـــت تـــوره تېـــره ســـاتلې
مــا واړه عمــر د نفــرت پــه ضــد غــزا کــړې ده

د سـیند پـه مـنځ کـې مـې ولاړه کشـتۍ وچلېـده
لـه دې نـه ښـکاري چـې مـورکۍ راتـه دعـا کـړې ده

ظالمــه ماتــه خــو قاتــل د انســانیت مــه وایــه
((مــا د دښــمن مــړي تــه هــم بــالا ژړا کــړې ده))

هغه چې هر ځل پکې خپل صفت ته ځیر شي وایي
«درمانـه واه ، واه پـه غـزل کـې دې بـلا کـړې ده»

غزل

کوومــه پــه لمبــو کــې زنــدګي ، زړه مــې خــوږیږي
چــې ځــو وي دا وژونکــي جــدایي ، زړه مــې خــوږیږي

هندو، که مسلمان وي خو چې مري ، زړه مې خوږیږي
انســـان سره لرمـــه خواخـــوږي ، زړه مـــې خـــوږیږي

دا سـتا د ښـو لانـدې مـې زړګـی اوسـیدل غـواړي
پښـــتون کـــړي د مغلـــو غلامـــي ، زړه مـــې خـــوږیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا زړه به جوړ د کاڼي وي انسان ته ټوپک نیسې
خـو زه وژلـی نشـمه میـږي ، زړه مـې خـوږیږي

اشـنا لا مـې غاښـونو کـې زور شـته لوېـدلی نـه یـم
خو زړه مې نه شي ستا په اننګي ، زړه مې خوږیږي

تـه هلـه ، هلـه زر کـوه بنګړیـو تـه جـڼ ورکـړه
راواوروه کلاسـیکه موسـیقي ، زړه مـې خـوږیږي

چـې دې د زړه درمـان راباندې کـومې کـوډې کـړې
چې ځي زړه مې خوږیږي چې راځي ، زړه مې خوږیږي

غزل

چـې ورتـه ګـورم لـه حیـا نـه یـې بانـه غـورځیږي
ددې منظـر پـه نظـاره کـې رانـه زړه غـورځیږي

بېلتـون ځـپلي خلـک داسـې خـوري تینـدک پـه لاره
لکـه پـه سـمه دمـه لاره چـې ړانـده غـورځیږي

څـه وایـي ! زه بـه اوس رقیـب تـه هـم زارۍ کومـه
دا بـه نـو پښـو تـه د مغلـو پښـتانه غـورځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که هر څو دی د غرور په دنگه څوکه ولاړ
خدای(ج) مهربان دی یوه ورځ خو به راوه غورځېږي

اوس مې نو هغه ښایست نشته هجر وځپلم
اوس مې له ځنو نه گېډۍ ، گېډۍ ویښته غورځېږي

دلته لا هم د پخواني رواج پالنه کېږي
دلته اوس هم په مسافر پسې اوبه غورځېږي

غم دې گلابه په درمان عجیبې چارې وکړې
لکه یو زوړ دیوال په څاڅکي بارانه غورځېږي

غزل

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی

منم له رنگه تور لکه ریحان دی په ما گران دی
اباد چې پرې زما د زړه گلدان دی په ما گران دی

ځار د ناڅاپي دیدن د کیف به یې څه ووایم
اخ الله ! په سره اوړي باران دی په ما گران دی

زه چېرې هم مذهب ته د چا نه گورم چې څوک دی
خو بس چې په سهي مانا انسان دی په ما گران دی

رښتیا که وي رقیب دې د انې سړی هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

چې تا راپېرزو کړی دی په سر سترگو منظور دی
ملگریه دا چې درد دی که درمان دی په ما گران دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نیمه شپه کې یم ستا بندې دروازې ته روان
له خپله لاسه یم اشنا د مرگي خولې ته روان

په خدایﷻ باور لرم دعا مې د مورکۍ راسره
څوک وایي زه یمه تش لاس مقابلې ته روان؟

دغه د نن سبا شیخي هم ، سړی څه ووایي
شپه په خلوت کې وي سهار وي میخانې ته روان

چې دې یو ځلې بېنوا له دره وشړلم
زه به په کومو سترگو بیا وم ستا کوڅې ته روان

له خپله لاسه چې کتاب سوځم مکتب ورانوم
زه له رڼا نه په لوی لاس یمه تیارې ته روان

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو څټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې ته روان

درمانه بیا یې د دیدن وعده راکړې راته
درمانه بیا یم د غزلو سرچینې ته روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا شاړې شوې حجرې سندرې نه وايي څوک
اوس د پخوا په څېر ټپې سندرې نه وايي څوک

چېرته چې ښکليه يارانې د سر په بيه کېږي
هلته به خود د يارانې سندرې نه وايي څوک

د هرې پيغلې چمبه زده وي هم سندرې وايي
خو ستا په څېر خوږې ،خوږې سندرې نه وايي څوک

ته چې زما تر مخ رقيب سره تېرېږې خاندې
گوره په سر د جنازې سندرې نه وايي څوک

دا نن سبا موسيقۍ ورکې شه مغزه خوږوي
اوس د کلاسيک دور پستې سندرې نه وايي څوک

د مينې تاو به ته تر کومې پټوې درمانه
هسې عبس تر نيمې شپې سندرې نه وايي څوک

غزل

چې د ريبار په خوله د عيد مبارکي راليږي
په ما مينه جينۍ ماته زندگي راليږي

دا په سپېره خزان کې زيري د سپرلي راليږي
په سره غرمه چې څونډېداره دسمالگي راليږي

هغه د مينې اظهار څه په ښه انداز کې کوي
په کاغذونو کې د زړونو رسامي راليږي

د بام په سر باندې يې شنه کشمالي مه ورانوئ
هوا تري ماته خوشبوياني د لالي راليږي

دغه جينۍ مې جوړې شر ته کېښنوي درمانه
په شنه سهار راپسې گوره مات بنگړي راليږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځـار لـه ماشـومتوبه ځـومره ښـه وو چـې واړه وو
هــېڅ لــه درده غمــه خــبر نــه وو چــې واړه وو

اوس نو په وریښمینو بالښتو راته خوب نه راځي
اخ الله پــــه تیــــرو بــــه اوده وو چــــې واړه وو

کـلي کې بـه غـم وو کـه ښـادي وه بې پروا بـه وو
مــونږ بــه پــټ پټــوني پســې مــړه وو چــې واړه وو

زه د اور لمبــــه ومــــه تــــه ځالــــه د مچیــــو وې
ســــم د شــــیطانانو لــــه کالــــه وو چــــې واړه وو

اوس مـو نـو هغـه مـلا یـو بـل سره لیـدی نشـی
چاتـه چـې لـه ټـول جهـان خـواږه وو چـې واړه وو

ګــوره او مــړی بــه مــو درمانــه ســهار وخــوره
خـدای ج شته ټوله ورځ به پرې ماړه وو چې واړه وو

غزل

مـونږه ملامـت نـه وو کـه شـوې مـو پسـې خـولې اوبـه
واه ددې جینــۍ خــو پــه مــرۍ کــې ښــکاریدې اوبــه

پـام چـې شرافـت خـو مـې د ضـعف ټکـی ونـه ګڼـې
غرونــه بــه ســوري کــړي کــه ورمخــه وکــړي مــړې اوبــه

خدای ج دې یې رښتیا نه کړي بېګاه مې داسې خوب لیده
یــار دې پــه ســفر روان وي تــه پســې شــیندې اوبــه

تــږی د چینــې غــاړې تــه کېښناســتم رایــاده شــوې
خــدای ج منــې کنــه! کــه پــه مــرۍ مــې تېریــدې اوبــه

ســتا پــه جنتــي لپــه کــې مــورې بیــا اوبــه څښــمه
داســې خــوږې لګــي لکــه وي چــې د مکــې اوبــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه! چې مینه نه کړې صفا ووایه چې ځم درنه
هسې نو اشنا راپسې څله خروې اوبه

ښکلي به وي ډېر خو یاره ستا په څېر کیدی نه شي
چېرته د ډنډونو اوبه ، چېرته د چینې اوبه

پرېږده رقیبان خو له باران راوتي خوړونه دي
ته لکه په سره اوړي د یخ ګړي سړې اوبه

داسې ستا په سپین جبین د سپینو خولو ډنډ ولاړ
ته وا په راڼه لوښي کې ایښې دي رڼې اوبه

دا چې ته د دې دور له ښکلو نه وفا غواړې
دا به نو زړګیه ته له کاڼو رازېښې اوبه

ښکاري درمان ګله بیا د هجر تاو وهلی یې
څنګه په دې یخ ژمي کې یخې ، یخې څښې اوبه

غزل

بیا د اوښکو او سلګیو جوړ محفل دی ورته ناست یم
نیمه شپه ده د ټکر په غبږ غزل دی ورته ناست یم

نن مې کړی په یو ګل ګزار د ګل دی ، ورته ناست یم
اوس یې ګورم چې یې څه عکس العمل دی ورته ناست یم

چې خفه نه شي پښتون یم د زړه وینې ورکومه
دا ستا یاد مې بیا د زړه په کور متل دی ورته ناست یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر نه کړم چې وعده ورته وریاده شي او راشي
خو څه ګورو به په لوی الله توکل دی ورته ناست یم

د هغې د خونړو بڼو لښکر ته مخامخ یم
ښه پوهېږم چې راغلی مې اجل دی ورته ناست یم

مینه غواړم کبر نه کړم چې په چا باندې یې ګوري
که تڼی دی که ګربز دی که منګل دی ورته ناست یم*

د هغې د انتظار د زور به څه وایم درمانه
د وجود په هر هډوکي مې اور بل دی ورته ناست یم

* تڼي،ګربز او منګل د خوست دې دریو قومونو نومونه دي

غزل

دا ته وې چې له نازه غړېدې په ترنم
ما وې که له چا اورمه ټپې په ترنم

سندرې خو بس هسې هم سندرې وي کنه
خو ته یې چې کوې راته کیسې په ترنم

نشه په ساده پیو کې ورګډه کړې د بنګ
ګل لښتې دا غړکه چې مړې په ترنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانــه بلبــل غږيــه راتــه وکــړه څــو ټپــې
لــږ خــو مــې رنګينــې کــړه شــيبې پــه تــرنم

مـا وېـل چـې موسـيقار دی غـږوي چېرتـه سرګـم
سرې شـونډې دې لـه يـخ نـه رپيـدې پـه تـرنم

دا ستا په موجوديت کې مې وي ژوند داسې رنګين
رنګينـــې چـــې وي څنـــګ مشـــاعرې پـــه تـــرنم

مړونـد خـو دې هېڅکلـه خـالي مـه شـه لـه بنګړيـو
همداسـې چـې راځـې داسـې چـې ځـې پـه تـرنم

غزل

يــار مخــامخ دی او تــه ګونــګ ولاړ يــې
تـــه وا خـــوړلي د دي بنـــګ ولاړ يـــې

اوس نـو د ټـول کـلي کيسـه کـې نـه يـم
ښـکليه چـې تـه زمـا تـر څنـګ ولاړ يـې

د ښـــکلو مـــنځ کـــې غنمرنګـــه اشـــنا
لکـــه بـــبرى لکـــه لونـــګ ولاړ يـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رقیبه یار لکه د سولې سمبول
ته لکه جنګ هسې بدرنګ ولاړ یې

پښتونه لر خو دې ځان وپېژنه
دا ته له چا سره کړې جنګ ولاړ یې

مشرهله تا خو مې دا تمه نه وه
څه د بې ننګ سړي په ننګ ولاړ یې

درمانه څه خو شته خو نه یې وایې
دا چې وهلی دې دی رنګ ولاړ یې

غزل

جانانه چې د مینې برنامه درسره نه وه
ژوندوی وې ، خو د ښه ژوند طریقه درسره نه وه

اشنا په ظاهري خبره دې تېروتم غلط شوم
«ته تش کاغذي ګل وې هېڅ وږمه درسره نه وه»

هوښیارې ځان د خلاص کړو رانه ، بړینګ په ژړا سر شوې
د نه راتلو چې بله بهانه درسره نه وه

زما په ژوند راوستی انقلاب دې جوړې هېر وو
روانه وې ، په سر سره لوپټه درسره نه وه

ما ګوره په ښښتي جنګ کې هم د ژوند ناري کړم
دا مه وایه چې ښکلي مفکوره درسره نه وه

د زړه له درد مې څنګه وی خبر د زړه درمانه
زما په څېر د درد درنه رشته درسره نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا خو زندګي وي داسې سخته
لکه اوړي کې مزل کړي څوک په دښته

ستا له زوره یار راتلی نه شي دیدن ته
خدای ته ګوره لږ خو ودرېږه اوربښته

زه د توري له ګزاره نه مړ کېږم
که مړ کېږم نو د مینې له کمښته

ستا مړوند باندې مې سر ایښی اوده یم
څه به وایم د وریښمو له بالښته

له منګول چې دساتلي مرغان درومي
په تا څه وکړم زما بخته کمبخته

یار ولاړ د رقیبانو په ټولي کې
زر په خاورو کې پراته دي بې ارزښته

په ماښام څنګه اوده شولې درمانه
د مینو خو ناستی وي تر ناوخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بیـا د کـوم میـئن دي ارمانونـه رنجـې ، رنجـې
پراتـه دي پـه ګـودر کـې ګلابونـه رنجـې ، رنجـې

څـو کـه زمـا او سـتا پـه مینـه ډېـر کالونـه تېـر دي
تـر اوسـه دې سـاتم د لاس خطونـه رنجـې ، رنجـې

هـر څـوک د مسـافر لالي جیبونـو تـه ورګـوري
څوک نـه ګوري ددې سرې لاسونه رنجې ، رنجې

د مینـې پـه مجلـس کـې چـا د کرکـې کیسـې وکـړې
دا چـا مـو کـړل ورغـلي پرهرونـه رنجـې ، رنجـې

زړه مـورکی یـې تشـو تصـویرونو تـه ویـر کانـدي
پراتـه دي پـه تـابوت کـې اندامونـه رنجـې ، رنجـې

واه ! دا بـه د ښایسـت نـو څـومره لـوړه مرتبـه وي
چې نور د ښایستونو یې کړل غرونه رنجې ، رنجې

تـه یـې چـې لا هغسـې یـې تمـه د یـارۍ کـړې
هغـې دې کـړل درمانـه تصـویرونه رنجـې ، رنجـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوړی دی دښته ده تر لړي لړي سيوری نشته
خاونده کومې خوا ته وتښتمه لوری نشته

انسان وژنه که باداره تکړه توب وي دلته
په زغرده وايمه له مانه بل کمزوری نشته

دا چې تمامه ورځ په شا د پالش بکس گرځوي
ددې غريب ماشوم په سر د بابا سيوری نشته

تا به اوس څنگه زه د مينې په ارزښت پوهوم
چې په مازغو کې دې اشنا د مينې توری نشته

نور انتظار يې بې مانا دی ځه چې ځو درمانه
رڼا لړيږي په اسمان کې په نوم سيوری نشته

غزل

ته چې رقيب ته په مشکنو جوړوې هېندارې
دا مې په زړه کې په لوی لاس راماتوې هېندارې

چې مينه نه کوې نو گرانې زړه مې مه خوږوه
د بام په سر راپسې ځله پړکوې هېندارې

زه به اوس ياره تاته ستا د ښايست څه وايمه
مبالغه دې نه وي ياره شرموې هېندارې

نظر مې بريښي په ما گرانې درکتی نه شمه
په گلدوزي غاړه کې ستا وړې وړې هېندارې

که په تاوجنو شونډو ښکل شي خدايږو ويلي به شي
ستا انگي داسې راڼه لکه رڼې هېندراې

درمانه نه يم ملامت چې ورکتی نه شمه
د جلوه گر نظر له زور يې پټيدې هېندارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د فکرونو په سکروټو کې يې زړه پرېوتی
دا سړی گوره چې يې سر په زنگانه پرېوتی

دغه سړی د يار د سترگو ذکر فکر کوي
ما وې ملا دی د تهجدو په لمانځه پرېوتی

چې د ړندو په څېر تيندک په لاره خورمه ځمه
خوږمنو سترگو ته مې ياره ستا بانه پرېوتی

دا څومره ښکلي سوليزه نظاره جوړه ده
دا سپين زړوکی د هغې په ديواله پرېوتی

دا سور گلاب په دې ريښې ، ريښې گريوان کې گوره
ته وا پاچا د ملنگانو په کاله پرېوتی

زه د ميئنې پيغلې نښه درته وښيمه
درمانه تل يې وي نغن په تناره پرېوتی

غزل

غم دې وي راسره تل چې اوده کېږم
ترېنه خورم د خوب درمل چې اوده کېږم

ستا د ياد له ميرويو نه يرېږم
په ځان چوف کړمه غزل چې اوده کېږم

ته چې څنگ ته بږدې خنجر په جنگ ميئن يې
زه خو څنگ ته بږدمه گل چې اوده کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ سکون مې روح ته راشي چې تصوير دې
کړم په دواړه مخه ښکل چې اوده کېږم

ته ورځه د پاچا زويه ځه اوده شه
څوک به وساتي مورچل چې اوده کېږم؟

چې ماښام له مزدورۍ نه ستړی راشم
سر ته ويړه کړم څنګل چې اوده کېږم

د درمان په سر مې جنګ ته ملا تړلې
د بارودو په کمبل چې اوده کېږم

غزل

تا به چې هر مازديګر ماته راويشتلې تيږې
د مينې زور وو چې په ګل به بدلېدلې تيږې

په سره غرمه دې سترګې تورې کړې خوارې دې وکړه
وچو وښو کې دې صنمه ومږلې تيږې

جار د هغو خلکو ايمان ته سلامي پکار ده
چا چې له لوږې نه په نس پورې تړلې تيږې

زه وم چې تاته مې ټول عمر ګرځول ګلونه
ته وې چې ماته دې ټول عمر ګرځولې تيږې

خبر شوې نن هغې ته خپله خدای ج ورپېښه کړله
چا چې زما او ستا تر منځه ټکولې تيږې

درمانه څله يې په سرو سترګو کې سترګې ګنډې
درمانه څله سرو مچيو ته ور ولې تيږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر خپلې وسې مې خواري او ښه محنت کولو
ته چې زما نه شوې زياتی زما قسمت کولو

دا چې په هر گام تا له مينې شکايت کولو
تا مينه نه کوله تا يې تش عادت کولو

دا علامه د قيامت ده که نوښت دی د وخت
نن چې ساقي د ملايانو امامت کولو

رقيب په گوښي ځان اشنا دومره غښتلی نه وو
دا چې برلاسی شو نو تا يې حمايت کولو

هغې سرې گوره اوس خوب د پاچاهۍ ليدلی
چا چې ټول عمر د سرونو تجارت کولو

درمانه ښه شوه چې په نيمه لار يې پرېښودلې
چې نفرت خپلو ته د غېر د محبت کولو

غزل

دا مه وايه چې ته له مانه هېر يې محترمه
د زړه په هره پوله مې چاپېر يې محترمه

کيسه يې که رومان يې او که شعر يې محترمه
خوږ يې ، ته که لږ يې او که ډېر يې محترمه

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر يې محترمه

ما مه پوښته ، چې څنگه يمه ، ښه يمه ، بد نه يم
ما پرېږده ، ياره ته وايه ، په خېر يې محترمه

که لاس واخلې درمانه په مرگي کې مې شک نشته
وجود ته مې د روح غوندې راتېر يې محترمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۱۴ کال د جون میاشت کله چې په شمالي وزیرستان کې د پاکستاني پوځ عملیات روان وو

وزیرستان!

د وخــت د ســتر غلــیم سره پــه شر وزیرســتان دی
د هـــــر یــــوه خـــــبر د سر خـــــبر وزیرســــتان دی

خـــبر اوســـه د ډېـرو زورورو ښـکر یــې مــات دي
دا هغــه توریـــالی دی هغـــه نـــر وزیرســـتان دی

خیــبر دی کــه کابــل کــه کنــدهار دی مېـړني دي
خــــو ومنـــه د ټولـــو سر لښـــکر وزیرســـتان دی

پـه چـا بانـدې بـه گـران وي او یـا نـه وي خـو درمانـه
زمـــا د ســــترگو تـــور او د زړه سر وزیرســـتان دی

د کرکټ تکړه لوبغاړي شاهد مندوزي ته!

شاهده!

ټــول عمــر پــه ســیالانو بریــالی اوســې شــاهده
د ژوند په هـر میدان کې ننگیالی اوسې شاهده

پـه منـډو کـې تـر هـر چـا گړنـدی اوسې شـاهده
همداســـې د شــپږیزو مېړنــی اوســـې شـــاهده

تـــه تـــل د مېړنـــو د سر ســـړی اوســـې شـــاهده
همداســـې زوړور او توریــــالی اوســـې شـــاهده

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سترګو د رقیب کې تل ازغی اوسې شاهده
اتل اوسې تکړه اوسې زمری اوسې شاهده

همداسې مې د زړه د کور سپرلی اوسې شاهده
نرګس اوسې ګلاب اوسې ببری اوسې شاهده

زما د زړه په ګوته کې غمی اوسې شاهده
نوک دې راته خوږ مه شه ژوندی اوسې شاهده

۲۰۱۳ نومبر میاشت

غزل

دا چې ویل دې چې په تا مې شه یاري زهر
همدې کیسې خو دې په ما کړه زندګي زهر

جانان زما دی، کړي خندا له رقیبانو سره
دا مې په لوی لاس په وجود کې خوروي زهر

داسې چې سپکې سپورې وایي خو په نرمه لهجه
یار ته مې ګورئ په خوږو کې ګډوي زهر

دا مازدیګر او د جانان د تللو ضد ته ګورئ
دا مې د زړه په هره پوله کې پاشي زهر

دغه سرې ګوره نور زغم د بېلتانه نه لري
دغه سرې ګوره چې لپې ، لپې څښي زهر

وخت به تر څو پورې درمانه دغه جبر کوي
وخت به تر څو پورې درمانه راکوي زهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سر مې مات ښه دى خو نه ستا له څنګل نه لرې
وخت به تر څو ساتي مونږ داسې د يو بل نه لرې

ګــل رنګــې مــه کــړه اننګــي پــه څــادر مــه پټــوه
ظلــم دى مــه ســاته ګلونــه د بلبــل نــه لــرې

د انتظـــار مـــزل بـــه ووايـــه تـــر څـــو کومـــه
زه بـه تـر څـو وم پـه منـزل کـې د منـزل نـه لـرې

اې د وربښـــمينو بالښـــتونو پـــه خوبونـــو روږديـــه
د ستا په وس کې نه ده اوسه له مورچل نه لرې

تش په نښه کې يې تېښه وهي نور څه نه کوي
دا ناصـح بـوځئ د رنـدانو لـه محفـل نـه لـرې

چې رانجه لرې کړې نو حسن دې پيکه شي داسې
لکه مطلع چې کړي څوک ياره له غزل نه لرې

د زړه درمانـه دا ښايسـته نظـاره ورانـه نـه کـړې
پام دا ګلاب خو بيخي نه کړې له اوربل نه لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زلفـو چـتر او سـتا سـپين ، سـپين اننگـي اوبرنگـې
تـه وا سـاړه سـيوري تـه ايښـي دي منگـي اوبرنگـې

دا ستا په زړه کې ښخ دي خپل د سرو بنگړي اوبرنگې
خـو دربـښـکاره مـې نـه شـوه چېرتـه مجبـوري اوبرنگـې

ډېره مې مخ تـه ، مخ تـه مـه کېږه چې مرم لـه تـنـدې
يــوه مــې روژه پــه خولــه ده، بلــه گرمــي اوبرنگــې

لکــه د يــخ اوبــو چينــه چــې ســپينه ســپينه اوړې
دا جـل وهلـى زړه بـه خـود درپسـې مـري اوبرنگـې

تــا کــه د مينــې پــه نــوم تشــې ســترگې وزمبلــې
زه بـــه در اُف کړمـــه دا ټولـــه زنـــدگي اوبرنگـــې

کـه بـې لـه خدايـه يـې بـل چاتـه هـم جـواز درلـودی
درمــان بــه کړلــی ســتا د ســترگو بنــدگي اوبرنگــې

غزل

مينــه کــوه کــه دې د ژونــد ابادولــه ځمکــه
بـې مينـې ژونـد لکـه اشـنا چرتـه شـړله ځمکـه

سـخته گرمـي بـه وه او لمـر بـه سـوځوله ځمکـه
غريـــب دهقـــان بـــه پـــه بېلونـــو اړولـــه ځمکـــه

توکل په خدایج په نا ليدلي مخ مين شوم اشنا
د بارانــه پــه نيــت مــې يــاره وکرلــه ځمکــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې تر څو د غلامۍ سیوری په سر منمه
نو تر هغې به زه پردی ومه په خپله ځمکه

هغه شیبې به مې په ژوند کې چرته هېرې نه شي
ما به ګیلې کولې تا به ګروله ځمکه

چې له رقیب سره به یو ځای له ما تېر شو اشنا
زه به ولاړ وم خو له پښو مې تښتیدله ځمکه

داسې هم نه ده چې زه خپله لاره نه لرمه
منمه یو نیم غزل لیکم په بدله ځمکه

دا لر او بر پکې چا راوستل له کومه راغلل
ملګرو یوه ده له اټک نه تر کابله ځمکه

خلک اسمان ته لاړل ته په ځمکه پاتې ښه یې
کم عقله تا چې د غوایي په ښکر منله ځمکه

درمانه اوس به یې ساتمه له بدرنګو خلکو
زه چې ماشوم وم له مرغانو مې ساتله ځمکه

غزل

ماته راګران دي اشنا ماته دي سپیڅلي خلي
تا چې په تکه سپینه خوله کې دي وهلي خلي

چې مې نظر درپسې نښلي ملامت نه یمه
زما اشنا په بخملینو جامو نښلي خلي

هغې ته ګوره په زړه غوړ لکه نښتر ولاړ دی
زه لکه وچ واښه یم زه لکه مښلي خلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاونده دا د غریبۍ تصویر یې نشم لیدی
یوه سړي په ګرېوانه کې دي منډلي خلي

د وخت بادونه مې چې کومې خوا ته وړي ورسره
زما ژوندون لکه له څانګو غورځیدلي خلي

دا لېونتوب که فلسفه ده زه پرې نه پوهېږم
یوې جینۍ راته په خط کې رالیږلي خلي

لکه د سرو زرو په تار کې وي غمي درمانه
څه په هنر د په لفظونو کې پیلي خلي

غزل

چې مې نظر ستا د نظر سره په شر نه وو
مازیګر وو خو اشنا رنګ د مازیګر نه وو

چې دا د هجر لوند څادر مې ورته ویړ وی اشنا
په انتظار ومه خو ستا د وصال لمر نه وو

بېګاه د پورې بیابان کې وو لوی ظلم شوی
یو مړی پروت وو خو په تن پورې یې سر نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاره خبره ده سړیه ملامت به وې ته
په دومره چم کې دې یو کس چې هم نظر نه وو

زما په ماتي کې لالیه دا ستا لاس وو ګني
دغه رقیب خو په یوائې دومره نر نه وو

دغه غزل دې چې یې ډېر خلک میئن کړل په ما
ګني ورکړي خو مې چاته سپین او زر نه وو

د زړه درمانه چې په تا مې سترګې نه شوې خوږې
اختر به وو په چا به وو په ما اختر نه وو

غزل

هره ورځ وایم چې ترم به د زړه ور درمانه
څه وکړم نه کیږي در اوړي مې نظر درمانه

ویاړمه خبر دی که ورپاتې مې شو سر درمانه
خو په ژوندوني مې ورپرېښود سنګر درمانه

د پښتنو په سیمه ژوند د سر خطر درمانه
یا به جاسوس یادیږي یا به ترهګر درمانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـه بـه تـر ځـو وې پـه نـه ټکـي مـرور درمانـه
پـه رقيبـانو بـه تـر کـومې وي اختـر درمانـه

ستا د بڼو سره پـه جنګ دی زړه تـه خپـر غواړمـه
یـو خـوا يـواځې سـړی بـل خـوا لښـکر درمانـه

زه بـه تـا وژنـم او تـه مـا اخپـر تـر کومـه پـورې
راځـه چې پرېـږدو دا ورانـی او دغـه شر درمانـه

پـه سـفر ځـې لـه مـا نظـر غـواړې زه دا وایمـه
کـاڼي دې هـم نـه شي لـه کـلي مسـافر درمانـه

غزل

خـبر يـې بـې لـه تـا ځنګـه وختونـه تېرومـه
اختـه يمـه مرګـي تـه شـپې او ورځـې لنډومـه

هغـه پـه لار روانـه زه شـپېلک پسـې وهمـه
لګيـا يمـه د سرو مچيـو ځـالې پوکومـه

تـر هغـې بـه پـه زړه د درد تـاکې ګرځومـه
تـر ځـو چـې د حسـينو سره ګـوتې ماتومـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شل او زما نولس خو ته مه مرورېږه
سل واري ملامت يمه ناغه توبه منمه

جانانه مجبوري ده شپه تياره ده هم ساړه دی
غربت دی تيلی نشته خو بس کاڼي به مږمه

سبا خو په سبا کې دی سبا به څه پېښېږي
درځار شم له ماښامه راته مه وايه چې ځمه

يو ښکلي ته غږېږمه د عشق په ارزښتونو
درمانه په پوکيو مړي سکروټې بلومه

غزل

کلونه پس مرور يار سره غږېږمه زه
له خوشحالی نه په جامو کې نه ځايېږمه زه

په دې هم شکر دی په دې هم خوشالېږمه زه
په يو اختر او بل اختر چې ورياديږمه زه

کله نه کله خو ديدن راکوه شين به ومه
د للمې گل يم بې بارانه خو وچېږمه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به تر کومې د پښتون د وجود وینه ومه
دا بې ارزښته به تر څو پورې تویېږمه زه

حالاتو داسې د یو بل سره دښمن کړلو چې
اوس چې روان ومه له خپل سیوري ډارېږمه زه

هره ورځ مرمه خو مې چېرې هم دا سوچ ونکړ
د چا لپاره او دا ولې وژل کېږمه زه

ته به تر کومې بې غوري کوې د زړه درمانه
د زړه له درده به تر څو پورې کړېږمه زه

غزل

دا زه چې راغلم ستا وخواته بیا عالي جنابه
تنها زندگي نه کېده له ما عالي جنابه

زه ترې د سره اوړي ته د یخ گړي اوبه یې
ژوندون خورا مشکل دی بې لتا عالي جنابه

یاران مې راته وایي څه ښایسته غزل دې لیک دی
زه ژباړمه دستا د مخ ښکلا عالي جنابه

دا ستا د هر یو امر تابعدار یمه په سترگو
زه یم لکه سرتېری ته پاچا عالي جنابه

لمانځه د استسقا ته ټول شریک سره روان یو
دا ټول کلی باران غواړي زه تا عالي جنابه

د خوږ زړگي درمان مې دومره گران ندی لالیه
پکار ده ورته ستا د خولې خندا عالي جنابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې مې لیکلی ستا په سترګو او رخسار دی
ټوله شاعري کې مې همدا غزل شهکار دی

لا دې په جبین کې د رنګونو بیروبار دی
ځکه دې هر څوک د سر په بیه خریدار دی

زه مرګ ته خوشحاله یم چې دا امر د یار دی
وژنه مې جلاده بیا دې ولې راته وار دی

دا چې یې نیمګړی د ژوند هر یو کاروبار دی
ښکاري دې سړي ته مور او پلار کړی ازار دی

تاته ټوله ورځ په دغه لاره انتظار دی
دا مې زندګي ده یاره دغه مې روزګار دی

تاو دې له جبینه د ولولو زلفو تار دی
ته وا چې د سرو زرو له لعله تاو ښامار دی

اې د زړه درمانه ستا تهمت وربانديې بار دی
داسې چې خندان ولاړ درمان په سر د دار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړمه شوګیرې ، صنمه سترګې مې دروختې
خوب مې نشته اې ، صنمه سترګې مې دروختې

کله به راځې ، صنمه سترګې مې دروختې
ګرځم بې نشې ، صنمه سترګې مې دروختې

کړې دې اشارې ، صنمه سترګې مې دروختې
څه دې راته وې ، صنمه سترګې مې دروختې

سترګې دې راواړوه تیاره مې له زړه لرې کړه
بلې کړه ډیوې ، صنمه سترګې مې دروختې

زه د بېلتانه تندې وهلی یمه تږی یم
ته لکه شیدې ، صنمه سترګې مې دروختې

زر شه له جبین نه دې د زلفو نقاب واړوه
پرېږده بهانې ، صنمه سترګې مې دروختې

وخت وشو درمانه چې د زړه په رنځ اخته یمه
مرمه درپسې ، صنمه سترګې مې دروختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

باور دې وشه چې مې هېڅ نه پېژنده موسیقي
خو دې نرۍ نرۍ موسکا دې کړه را زده موسیقي

تا چې په ما د کاڼي وار وکړو قربان دې شمه
د بنګړو جڼ نه دې راووته خوږه موسیقي

ته چې روانه وې پاولیو دې شرنګا کوله
په ټوله لار درپسې ګرانې غږېده موسیقي

لېونۍ تا چې په زړو جامو کې وکړو سینګار
ته وا یو ځای کړه موسیقار نوي زړه موسیقي

په ناز خندا کړه او خبرې غلې ، غلې کوه
غواړم چې واورم د کلاسیک دور پسته موسیقي

په نیمه شپه دې کریغې وکړې زړه مې وښویېده
څنګه بې وخته دې شروع کړله ځیږه موسیقي

چې مستانه ژڼو اتڼ ته څڼې واچولې
درمانه خود به له مستۍ نه ګډېده موسیقي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لېونی شوی یې چې غواړې له هغې مچکي
زړه ! څنګه واخلمه له تکې سرې لمبې مچکي

جوړې په خپل ښایست میئنه شوې که څه چل وشو
چې هر سهار اخلې جینۍ له آیئنې مچکي

نازکې شونډې دې له یخ نه جنګېدلې سره
ته وا ګلپاڼو له یوې بلې اخېستې مچکي

چې هر سهار راوځم مور مې پر تندي ښکلوم
زه هر سهار اخلم یارانو له کعبې مچکي

چې زړه دې نه دی زور مې نشته نو دا ژاړې ولې
کفر خو نه دی که مې یاره وغوښتې مچکي

د زړه درمانه زه به نوم د پیالې نه اخلمه
خو ته وعده راکړه چې ته به راکوې مچکي

غزل

دا چې اوس په لاره پاڼې پاڼې ټولوم ګلاب
ګرم یمه درمانه چې بې قدرو ته لېږم ګلاب

جار دې له رخساره د ښو سیوري ته ژوند کوي
ته وا چې د غنو په شپاله کې دی مبهم ګلاب

خیال د انسانیت ساتم ګنې نیمګړی نه یمه
تیږې ګرځوه راپسې زه درته ساتم ګلاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د یاد له زوره به اوس خاورې زدکړې وکړمه
زه چې د مکتب په هر کتاب کې رسموم گلاب

دا مې د ریبار سره دا ستا د جبین شفر دی
دا چې په محفل کې کله ،کله یادوم گلاب

تورې ، تورې سترگې سور رخسار او دا نرۍ ځواني
ته وا په یوه څانگه گورگورې دي او هم گلاب

څه د بې وفا سرې نه طمع د وفا لرم
گرم یمه درمانه په سپېره دښته کرم گلاب

غزل

ته ومنه په خدای[ج] له تندې مرمه زړه مې وچ دی
باران د وصال راواله صنمه زړه مې وچ دی

ته چرته یې د سرو گلو موسمه زړه مې وچ دی
نگاره سنځل بویه گل شړشمه زړه مې وچ دی

ته راشه ما له ځانه سره بېل جهان ته بوځه
اې سازه ، اې سروده ،اې سرگمه زړه مې وچ دی

وخت وشو د هجران د کوټې ور راپسې بند دی
محروم یمه دا څه وخت له شبنمه زړه مې وچ دی

چې لاړې پسې لاړې بیا دې سر راښکاره نه کړو
اشنا د قدم خاوره دې زیبښمه زړه مې وچ دی

په هره یوه جامه کې دې چې زړه وي خو ته راشه
اې درده ،اې درمانه ،اې مرهمه زړه مې وچ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له برندو سترگو دې چاپېره نېغ بانه ولاړ دي
ته وا چې کښلي توري جنگ ته پښتانه ولاړ دي

اوس مې زړه مات دی اوس د سرو گلو موسم نه يمه
اوس مې د زړه په باغيچه کې وچ واښه ولاړ دي

په يوه گلدان کې گلاب شين دی هم نرگس ولاړ دی
ته وا دوه ښکلي دي سيالۍ ته خوله په خوله ولاړ دي

د رقيبانو په ټولي کې څو حسين وگړي
اصيل ويلني دي بې قدره په وياله ولاړ دي

د ژوندانه په ړنگه ژۍ کې ارمانونه زما
لکه په غاړه د سړک باندې ړانده ولاړ دي

درمانه نه کيږي ديدن ته سترگې مه غړوه
څلور طرف ته مې عسکر د بېلتانه ولاړ دي

غزل

چې مې په سترگو کې وې هغه کيسې تا ونه وې
د زړه خبرې درته ما هم برلا ونه وې

تا که په واړه ژوند کې يو ځلې رېښتيا ونه وې
ما درته بيا هم دروغجن او بې وفا ونه وې

گناه دې دا نه ده نگاره چې گناه دې وکړه
گناه دې دا ده چې گناه ته دې گناه ونه وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپین کاغذ مې ګلاب رسم کړو او لاړمه ترې
نور مې نړۍ ته یاره هیڅ ستا پر ښکلا ونه وې

ما د وختونو د هر جبر مقابله وکړله
ځان مې تالا کړو خو تیارې ته مې رڼا ونه وې

زه یرېدم ما ویل حالات دې رانه ونه تروړي
له دغې یرې مې اشنا درته اشنا ونه وې

ما ویل درمانه بیا به خلک تاته ګوته نیسي
ځکه مې هیچاته د خپل زړګي د غلا ونه وې

درمـــان

غزل

خولګۍ یې ګل بانه چاړې ،تصویر ته ګوره کنه
ته په غزل کې مې اوس دې تصویر ته ګوره کنه

چې ما پرېږدې ته رانه ځې تصویر ته ګوره کنه
په رڼا ورځ د تورې شپې تصویر ته ګوره کنه

چې بې لتا مې د ژوند حال غواړې مغرور لالیه
چېرته د ماتې اینې ،تصویر ته ګوره کنه

حالاتو سم خندا ته سم کړم ګنې داسې نه وم
لږ مې د تېرې زمانې ،تصویر ته ګوره کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نو تاته پر گلپاڼو شبنم څه ښیمه
په خپل جبین دې د خولې، تصویر ته گوره کنه

څه به د خپلې لېونۍ مینې ثبوت درکوم
بس د پتنگ او د ډېوې، تصویر ته گوره کنه

دا سره غرمه د یار راتگ زړگیه څه ووایم
په وچ خزان کې د مېوې، تصویر ته گوره کنه

د یوه زیارت په جنډې تاؤ دا څو کلن تارونه
دغه دی زما د یارانې، تصویر ته گوره کنه

مابه چې هر ځلې غوښتنه د دیدن کوله
تا به په نرمه لهجه وې، تصویر ته گوره کنه

ما درته وې یارانه سخته وي تا نه منله
درمانه اوس تر نیمې شپې، تصویر ته گوره کنه

درمان

غزل

اوبه روانې دي روان پکې اسمان ښکاري
په دې وړوکي شان لښتي کې ټول جهان ښکاري

په کومه ورځ چې دې خورو زلفو ته وگورمه
بیا راته ټوله شپه په خوب کې ښاماران ښکاري

مینې تر دې حده اشنا ښکلا پرست کړمه چې
اوس نو هر ښکلی راته ځان ښکاري جانان ښکاري

چې نفرت خپلې ښاریې ته ورشیندي محبت
دغه روانه ډله ماته شاعران ښکاري

په سپین جبین دې سره خاپونه یاره څه یې کوې
کیسې یې مه کوه غمې د سلیمان ښکاري

اوس د ستا خوښه ده چې هر یو دې لوریږي پر ما
ښکلیه په سترگو کې دې درد ښکاري درمان ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په واړه کلي کې ناري د بېلتانه غږېدې
څه بدې ورځې وې چې ته راسره نه غږېدې

عفوه له خدایه ما وېل بیا به د زر ونه وینم
ما چوپ کولې چې تر منځ د آذانه غږېدې

ملامت نه وم چې اشنا په مطلب نه رسېدم
په غږېدلو غږېدې، خو زړه نازړه غږېدې

جانانه پرېږده چې ښه غټه تیږه واړومه
څنګه دې زړه وکړو قربان څنګه راوغږېدې

ځان دې پرې ګونګ کړلو درمانه خو په لار دې نکړو
څه یو بې دینه ته د مینې په لمانځه غږېدې

دوه بیتونه

رنګ به مې خود لکه سکاره درپسې تور اووړي
دا څو کلونه مسلسل د هجر لمر ته ناست یم.
ګوندې که زړه یې چرته نرم شې او راکړي دیدن
زه په دې طمعه د اشنا تړلې ور ته ناست یم

....

څلور بیتونه

خاونده د یو چا د زړه ارمان دې ولې ومري
یاري دې ولې پاتې شي جانان دې ولې ومري

هغه د خدایؒ بنده دی او دا هم خدایؒ پیدا کړی
هندو دې ولې مړ شي مسلمان دې ولې ومري

تا واړه عمر دغه خلک جنګ ته هڅولي
خو زه وایمه باداره چې انسان دې ولې ومري

رقیب ورته زما د مرګي ووې نو یې ووې
ته دې هم ژوندی وې خو درمان دې ولې ومري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

دا نن چې یې وو څنګه بیا رقیب تر لاس نیولی
بیګاه خو مې پوی کړی وو جانان ټکي په ټکي

منمه ژوند مې سخت شو خو دا یوه ګټه دې راکړه
غربته رامالوم دې کړل یاران ټکي په ټکي

....

دوه بیتونه

ته یی څه پروا لرې اشنا مزې دې وکړې
درد د بیلتانه د دی په ما مزې دې وکړې

زه لکه سرتیری ستا د هر امر تابع یم
ته لکه مغرور غوندې پاچا مزې دې وکړې

درې بیتونه

بس خدای ج به وي چې نور په جنګ ماړه وي پښتانه
یو بل ته به تر څو غوښه چاړه وي پښتانه

څو به بې تپوسه بې پرسانه وژل کېږي
تر څو به د مرګ سیوري ته پراته وي پښتانه

ملګري د ملا دي که ساتونکي د پاچا
عجبه ده له دواړو خواوو مړه وي پښتانه

....

دوه بیتونه

چې مې د سوي زړه په حال باندې خبر نه شوې
سبا دې څه کړمه چې نن مې په *ښمر نه شوې

د بېغورۍ خو هم څه حد وي صدقه دې شمه
په ګردي کال کې مې لالیه په نظر نه شوې

*پکار نشوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

در جار شمه قابو کړه احساسات ، خدای ج مهربان دی
که ژوند وو بیا به وشي ملاقات ، خدای ج مهربان دی

د یاد په غونډۍ ناست یم څه زیړی مازیګری دی
بادونه به دې راوړي مالومات ، خدای ج مهربان دی
....

دری بیتونه

زه چې اشنا په محبت او په یارۍ پوی شوم
ایله بیله خو اوس په خوند د زندګۍ پوی شوم

د تندي کرښو دې د زړه خبره ټوله وکړه
د څه ویلو حاجت نشته بس جینۍ پوی شوم

ما خو اشنا مسافري د ګپ کیسه ګڼله
خو هله پوی شوم چې په زور د جدایۍ پوی شوم

دوه بیتونه

دا ته چې داسې زړه نا زړه راسره مینه کوې
له دې به ښه وي چې هېڅ نه راسره مینه کوې

په اعتبار نه یې چې دې هر کله هم پرېښودمه
ګرانې په خېر د ژوندانه راسره مینه کوې

دوه بیتونه

ته پرې خپه یې چې له سترګو دې بانه وتي دي
زه پرې خوشال یم پورې ورې مې له زړه وتي دي

ته د الفت په باب کیسې کړې په نفرت مینه
څه معجزه ده په وچ کاڼي کې اوبه وتي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه دې غمونـو داسـې کـړم لکـه وراسـته زړوکـي
دا سـتا وجـود لکـه وربښـم لکـه پاسـته زړوکـي

له باران وروسته په اسمان کې شنه او سره زرغونه
بيايې راياد کړل د يوې دنګې شنه او سره زړوکـي

جوړ ياراني ته دې زړه شوی دی که څه چل شوی
چـې دې راځوړنـد دي جينـۍ پـه ديوالـه زړوکـي

که خدایځغوښتل سرړنی کال به ښه اباد وي جينۍ
خـوب مـې ليـده چـې د لانـده کـړل بارانـه زړوکـي

رقيـب چـې سـتا د نـامې ذکـر وکـړي وبـورېنېږم
لکه په ژمي چې څوک پټ شي په لانده زړوکـي

غريبـه ده خـو پـه پـرده دومـره ميئنـه ده چـې
د کـــور پـــه وره يـــې ځـــړولي دي زاړه زړوکـــي

پـه طبيبـانو يـې درمـان درمانـه شـونی نـه دی
د زړه لـه ټـپ مـې تاوومـه د چـا شـنه زړوکـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د خوست ادبي بهير له ملګرو څخه زياته مننه کوم چې تل يې داد راکړی او د دې کتاب د چاپ چارې يې پر غاړه واخېستې .

د ګرانو مشرانو عبدالله صادق او ساده حيدرخېل څخه هم زياته مننه کوم چې د ډېرو مصروفيتونو سربېره يې د ((درمان)) لپاره ليکنې وکړې، کور يې ودان غله يې ډېره .
د ځوان ملګري جاويد شاه مندوزي او د يوه ناليدلي ملګري چې ځان راته درمان ځدراڼ معرفي کوي هم ،زياته مننه کوم چې د کتاب د چاپ لپاره يې تر خپلې وسې مالي کومک راسره کړی.
د تکړه ډيزاينر وحيد کوچي څخه هم زياته مننه کوم چې د دې کتاب د پوښتی پر ډيزاين يې خپل قيمتي وخت ولوراوه .
د دانش خپرندويې ټولنې له مشر تابه څخه هم زياته مننه کوم چې په داسې يو هېواد کې چې په زيات شمېر کې بارود او اصلحه د خلکو د وژلو لپاره راوړل کيږي ،دوی يواځې د فرهنګ د غوړېدلو او د کتابونو د چاپ لپاره يې لېڅې رانغښتې دي .

په مينه

قدرت الله درمان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library